

JUDARNAS ETNISKA RENSNING AV PALESTINA

Föreläsning av Lars Adelskog för studiegruppen Aguéli i Uppsala den 2 juni 2012

Del 1: FÖRHISTORIA OCH TIDIGASTE SKEDEN

Inledning

Av de sionistiska judarnas alla brott mot palestinierna var det intet som förövades i en sådan massiv omfattning som fördrivandet av det palestinska folkets flertal från dess hem, städer och byar. En hel befolkning slets upp med rötterna genom tvångsfördrivning såsom ett led i en genomtänkt plan. När det brittiska mandatet för Palestina gick mot sitt slut 1947–1948 levde drygt 1 300 000 palestinier – muslimer och kristna – i sitt land. När judarna genomfört första fasen i sin plan att etniskt rensa Palestina, hade de fördrivit närmare 800 000 palestinier från deras städer och byar. 11 palestinska städer tömdes på sina icke-judiska invånare, hela kvarter jämnades med marken. 531 palestinska byar tömdes på folk, varefter husen sprängdes, byarna utplånades.

Judarnas etniska rensning av Palestina, som inleddes i november 1947 och vars första fas avslutades 1949, har i själva verket aldrig upphört. I samband med sexdagarskriget 1967 fördrev judarna ytterligare c:a en kvarts miljon palestinier från Västbanken. Än i dag fortsätter judarna sina brott mot palestinierna i Jerusalem, på Västbanken och i Gaza. I Östra Jerusalem har vräkandet av palestinska familjer från deras hem antagit en systematisk karaktär. På Västbanken utbreder sig ständigt nya judiska bosättningar och utposter: nu finns där 172 bosättningar och 101 utposter. För dessa har judarna stulit den bästa jorden och de bästa vattentillgångarna. Staten Israel har förbundit dessa bosättningar med ett nät av utmärkta vägar, som palestinierna inte får använda. Judarna har rövat 61 procent av Västbanken och förvandlat det till förbjudet område för icke-judar. Av hela sitt land, det historiska Palestina, har palestinierna fått behålla endast 5 procent. De 95 procenten har judarna tagit.

Antag att sionistjudarna i stället hade fått för sig att de egentligen ville ha Sverige till sitt ”nationalhem”. Fem procent av Sverige är till exempel Värmland och Närke. Något motsvarande dessa två landskap vore vad vi svenskar i dag hade haft kvar av vårt land, om det varit vi och inte palestinierna, som råkat ut för de sionistiska judarna och deras onda planer.

Denna artikel handlar om förhistorien till och de tidigaste skedena av judarnas etniska rensning av Palestina. Den är begränsad i tiden fram till april 1948. Det är särskilt viktigt att framhålla just denna period, eftersom sionisterna i sin lögnpropaganda hävdar att det inte rörde sig om någon fördrivning av palestinierna, utan att dessa flydde som en olycklig följd av Israels ”självärdighetskrig”, som utbröt den 15 maj 1948. I själva verket är det lätt att visa att de judiska ledarna i Palestina smidde planer på denna etniska rensning långt tidigare och att dessa planer konkretiserades till order som utgick till deras militära förband åtminstone två månader före maj 1948. Tidiga aktioner mot palestinska byar och städer genomfördes redan i november och december 1947. Under denna tidigaste period, från november 1947 till den 15 maj 1948, lyckades judarna fördriva icke mindre än en kvarts miljon palestinier.

Något om sionismens tidiga historia

Sionismen uppstod på 1880-talet i Ryska riket strax efter mordet på tsar Alexander II år 1881 och den intensifiering av konflikten mellan judar och icke-judar som märktes därefter. I början gick de ledande sionisternas åsikter isär om var någonstans i världen judarna skulle upprätta sin egen stat, och i synnerhet Theodor Herzl var inte inställd enbart på Palestina. Efter Herzls död år 1904 var emellertid Palestina det enda och fasta målet för den sionistiska rörelsen.

Sionismen kan definieras som den mer eller mindre helt sekulariserade avarten av judendom. Att kalla den för den nationalistiska avarten av judendom är vilseledande, eftersom judendomen aldrig varit skild från nationalism, därtill en rasligt grundad sådan. I själva verket är det nationalistiska och rasliga inslaget i judendomen viktigare än det religiösa. Detta visar sig bland annat däri att det går utmärkt att vara jude och inte bry sig om religionen, inte gå i synagogan, medan däremot de fåtaliga judar, som avvisar den judiska nationalismen och dess produkt Israel, stöts ut ur gemenskapen, kallas "antisemiter" och förföljs.

Eller som den sionistiske tjänstemannen Gerhard Holdheim formulerade saken år 1930: "Det sionistiska programmet innefattar uppfattningen om en enhetlig, odelbar judenhet på nationell grund. Judenhetens kriterium är således inte en bekännelse till en religion utan den alltomfattande känslan av att tillhöra en rasgemenskap, som sammanhålls genom blodets och historiens band och som är bestämd att behålla den nationella egenarten."

De första sionistiska inkräktarna i Palestina anlände år 1882. De betraktade inte landet som redan upptaget utan som "tomt". De såg palestinierna som icke fullt mänskliga, ungefär som en bonde ser på stenblock i åkern eller en stadsplanerare på äldre, förfallna hus – hinder i den fysiska miljön vilka måste undanröjas för att en verkligt mänsklig tillvaro skall möjliggöras.

Detta synes sammanhänga med den i judarnas Talmud djupt liggande uppfattningen att endast judar är fullt mänskliga:

"Icke-judens egendom är lik en ödemark, är liksom herrelöst gods. Den jude som först bemäktigar sig den, äger den." (Talmudtraktaten Baba Bathra, fol. 54 b) "Detta är fullkomligt rättvist," säger rabbi Albo, "eftersom Gud har givit judarna makten över alla andra nationers egendom och liv." (Sepher ha-Ikarim III, 25)

Fram till den brittiska ockupationen av Palestina år 1918 var sionismen en förening av nationalism och kolonialism: nationalismen var ideologin och kolonialismen praktiken. Judarna utgjorde inte mer än fem procent av landets befolkning. De levde i kolonier och påverkade knappt palestinierna, märktes nästan inte av dessa. Faran för att judarna skulle taga över hela landet stod emellertid klar för några palestinska ledare redan före första världskriget.

Till exempel varnade den palestinske ledamoten av det ottomanska parlamentet Said al-Husaini den 6 maj 1911: "Judarna avser att i området skapa en stat som skall innefatta Palestina, Syrien och Irak."

Kristna protestantiska missionssällskap och europeiska staters regeringar tävlade om att försöka få till stånd ett "kristet" Palestina, som de skulle rycka loss från det av muslimer behärskade ottomanska imperiet. Ett tillfälle syntes yppa sig, sedan turkarna besegrats i första världskriget. Det var ju i krigets slutskede, i november 1917, som den brittiske utrikesministern Lord Arthur Balfour lovade de brittiska sionisternas ledare lord Rothschild ett "judiskt nationalhem" i Palestina. Premiärminister Lloyd George var ännu mer engagerad i den sionistiska saken på grund av sin kristna tro och djupa misstro och förakt mot "araberna" och "muhammedanerna", som han kallade palestinierna.

Också många marxistiska ledare hyllade sionismen, såg den som en strävan att föra den socialistiska revolutionen vidare till vad man uppfattade som den efterblivna arabvärlden. Emellertid var socialismen enbart en skyddsfärg målad ovanpå sionismens grundfärg: den judiska rasligt grundade nationalismen. Detta visade sig däri att när sionismen år 1947-1948 övergick i det aktiva skedet av rensa Palestina från icke-judar, var det arbetarrörelsen inom sionismen, Mapai-partiet och dess ledare David Ben-Gurion, som gick i spetsen.

Sionismens plan att göra Palestina till ett "judiskt nationalhem" är oupplösligt förbunden med planen att fördriva den icke-judiska ursprungsbefolkningen. Några citat av tidiga sionistiska ledare får belysa detta.

Sionismens grundare Theodor Herzl skrev i sin dagbok år 1895: "Vi ska försöka driva bort den fattiga befolkningen över gränsen omärkligt och skapa arbete för den i genomgångsländerna men neka den varje slags arbete i vårt eget land."

År 1897 hölls i schweiziska Basel den första sionistiska kongressen. Denna bildade Sionistiska världsorganisationen (WZO) och uppmanade till inrättandet av "ett hem för det judiska folket i Palestina". Att inrättandet av detta "judiska nationalhem" innebar att ursprungsbefolkningen skulle fördrivas klargjorde samtidigt den socialistiska sionismens grundare Nahman Syrkin i en broschyr: Palestina "måste utrymmas för judarna".

År 1901 bildades Judiska nationalfonden (JNF). Dess ändamål var att förvärva mark i Palestina för Sionistiska världsorganisationens räkning. Denna mark skulle brukas enbart av judar. Judiska nationalfonden finns kvar än i dag. I själva verket är 92 procent av det nutida Israels mark statlig egendom, som förvaltas av Israels markmyndighet enligt de bestämmelser Judiska nationalfonden utfärdat. Enligt dessa bestämmelser är det förbjudet för icke-judar att bo, arbeta eller starta företag på denna mark.

År 1905 förklarade den amerikanske juden och sionistiske aktivisten Israel Zangwill att judarna måste driva ut araberna eller annars "brottas med problemet med en stor främmande befolkning".

År 1917 skrev den sionistiske teoretikern Leo Motzkin: "Vår tanke är att koloniseringen av Palestina måste gå i två riktningar: Judisk bosättning i Eretz Israel och omflyttning av araberna i Eretz Israel till områden utanför landet. Omflyttningen av så många araber förefaller vid en första anblick ekonomiskt oacceptabel men är likväl praktiskt genomförbar. Det behövs inte så mycket pengar för att flytta en palestinsk by till ett annat land."

Tidiga förberedelser för den etniska rensningen

I slutet av 1920-talet var det uppenbart för många bedömare att sionismen hade en potential för våld. Fram till 1928 hade briterna behandlat Palestina icke som en koloni utan som en egen stat inom den brittiska inflytelsesfären, en stat vars invånare i sinom tid skulle få självstyre på demokratisk grund. I andra arabländer inom den brittiska inflytelsesfären tillämpades principen att olika folkgrupper skulle ha politiskt inflytande i enlighet med sin procentuella storlek. För Palestina däremot gjorde briterna ett utmanande undantag: där ville de ge judarna och palestinierna lika stort inflytande, trots att judarna enligt 1922 års folkräkning utgjorde endast 11 procent av befolkningen.

Briterna tillämpade alltså inte demokratiska principer gentemot palestinierna, utan judeokratiska principer.

Det är nödvändigt att minnas att västvärldens ledare sedan dess alltid gjort så: alltid tillämpat principen "judeokratin trumfar demokratin".

När de palestinska ledarna sedan förklarade sig villiga att frångå sina demokratiska rättigheter och omfatta principen om att dela halva makten med den lilla gruppen judar, visade sig briterna inte beredda att ens medge detta utan i stället gynna judarna, vilka skulle få majoritet i Palestinas lagstiftande församling och vara förbundna med de ledamöter som den brittiska administrationen utsåg.

Därmed var måttet rågat, och palestinierna reste sig till uppror år 1929. Efter att upproret slagits ned, syntes labourregeringen i London benägen att efterkomma de palestinska kraven. Men judelobbyn lyckades snart få brittiska regeringen tillbaka på det sionistiska spåret igen. Därmed blev en ny palestinsk folkresning oundviklig. Den bröt ut 1936 och utkämpades med en sådan beslutsamhet att det tvingade briterna att stationera en större militär styrka i Palestina än vad de hade i hela Indien. Först efter tre års brutal och hänsynslös krigföring mot de palestinska byborna lyckades briterna slå ner upproret. Briterna dödade många av de aktiva palestinierna, och ledare som överlevat striderna förvisades av briterna från deras eget land. Efteråt upplöste briterna de kvarvarande palestinska militära förbanden.

Genom att döda eller landsförvisa palestinska frihetskämpar och genom att upplösa deras militära förband gjorde briterna palestinierna försvarslösa inför det kommande judiska militära övertagandet av deras land.

År 1920 hade judarna bildat sin egen armé, Haganah. Under det andra palestinska upproret lät den brittiska militärledningen förband ur denna armé deltaga tillsammans med de brittiska styrkorna i striderna mot palestinierna. Orde Charles Wingate hette en brittisk officer, som genom sin religiösa övertygelse var brinnande sionist. Han utbildade Haganah-förband och ledde dem i anfall på försvarslösa palestinska byar eller som han sade "smutsiga araber".

Haganah förvärvade också användbar militär erfarenhet genom att många av dess medlemmar deltog i andra världskriget på briterernas sida.

Judarnas viktigaste redskap för den etniska rensningen och övertagandet av Palestina var vid denna tid emellertid inte Haganah utan Judiska nationalfonden. Den hade bildats av femte sionistkongressen år 1901. Dess första uppgift var att köpa palestinsk mark för judiska bosättares räkning.

Palestina var ett traditionellt bondesamhälle. Markägarna hade ofta stora jordinnehav och kunde därför i sådana fall inte själva bruka all jorden utan arrenderade ut den. När jorden bytte ägare, blev samma arrendatorer kvar, eftersom också den nye ägaren behövde dem.

Med judarna blev det emellertid annorlunda. En av de viktigaste ledarna inom JNF var Josef Weitz, chefen för bosättningsavdelningen. Hans främsta mål var att vräka palestinska arrendatorer, som bodde kvar på och brukade jord, som JNF köpt av frånvarande markägare.

Marxister har försökt att beskriva sionismen som en avart av kolonialism. Detta är emellertid långt ifrån sanningen. Kolonialism handlar inte om att fördriva ursprungsbefolkningen utan om att utnyttja den. Sionismen strävade emellertid från första början att bygga upp en ren judisk ekonomi, ren i raslig bemärkelse. Judiska jordbrukare, fruktodlare, hantverkare, arbetare osv. skulle göra sina palestinska motsvarigheter överflödiga, och allt eftersom de blev överflödiga skulle de fördrivas ur landet.

Frågan kvarstår om man kan förstå sionismen eller några judiska rörelser över huvud taget genom att jämföra dem med icke-judiska liknande. Man får ju inte glömma vad förintelse-religionens överstepräst Elie Wiesel sagt: "Vi är annorlunda i allt. Judarna är ontologiskt undantagsmässiga."

Byregistren

Emellertid förblev verkan av sionisternas lagliga markförvärv begränsad. Vid mandatperiodens slut år 1948 var mindre än 6 procent av Palestinas mark i judars lagliga ägo. Detta insåg sionisterna givetvis långt innan. Därför planerade man långsiktigt för ett olagligt och våldsamt övertagande av palestiniernas mark. Ett viktigt redskap för detta var byregistren.

Under flera års tid studerade en skara tjänstemän från JNF alla de 1200 palestinska byarna. Man fotograferade, också från luften, ritade kartor, skickade arabisktalande agenter till byarna, där de utnyttjade den traditionella arabiska gästfriheten och besökte ledande bybor i deras hem och pumpade dem på all tänkbar information.

I slutet av 1930-talet var byregistren nästan fullständiga. Exakta uppgifter om varje bys läge, tillgång till vägar, den odlade jordens kvalitet, vattenkällor, huvudnäringar, socio-politiska sammansättning, religionsförhållanden, mukhtarernas (de i byn ledande männens) namn, förhållande till andra byar, de vapenföra männens åldersfördelning. Särskilt viktiga var uppgifter om bybornas grad av fientlighet mot det sionistiska projektet, det vill säga i vad mån de deltagit i 1936-1939 års uppror.

Mot slutet av mandatperioden blev uppgiftsamlandet allt mer militärt inriktat.

Man gjorde upp listor med uppgifter om alla palestinier som deltagit i upproret och vilka familjer som förlorat en anhörig i striderna. Särskilt noga uppmärksammade man dem som påstods ha dödat judar. De sistnämnda uppgifterna använde judarna sedan vid den etniska rensningen 1947-1948 när de genomförde massmord i de palestinska byarna.

Judarna inrättade rentav en arabisk träningsby, där judiska agenter gick omkring i arabisk dräkt, talade arabiska och uppförde sig på sätt som de ansåg vara typiskt arabiskt. Det var

liksom en föregångare till kalla krigets spionbyar, där ryska och amerikanska agenter fick träna sig på att uppföra sig rätt i motståndarens samhälle.

Byregistren uppdaterades till sist 1947 med listor över alla ”efterlysta personer”. För att betecknas som efterlyst räckte det med att personen ifråga var medlem av den palestinska nationella rörelsen, deltagit i aktioner mot britterna eller judarna eller hade förbindelse med al-Hajj Amin al-Husseini, den landsflyktige palestinske ledaren. När den etniska rensningen sedan genomfördes, greps och dödades sådana personer genast efter att judiska styrkor intagit byarna.

Det var totalt ungefär 2 procent av de 1200 palestinska byarnas invånare som på detta sätt kom att räknas till ”de efterlysta”, eller 30 personer av en by med 1500 invånare.

För hela den del av den palestinska befolkningen som fördrevs 1947–1948, alltså mellan 750 000 och 800 000 människor, rörde det sig alltså om c:a 15 000 palestinier judarna på detta sätt planerade att mörda och sedan även i stor utsträckning faktiskt mördade vid sidan av det urskillningslösa dödandet i samband med att byarna tömdes på sina invånare.

Yigael Yadin uppgav senare att det var denna detaljerade kunskap om varje enskild by, som ledde till det judiska militärkommandots slutsats i november 1947 att palestinerna inte hade någon som kunde organisera deras motstånd. För judarna var britterna det enda problemet. Om det inte vore för britterna, hade de kunnat kväsa det arabiska motståndet mot FNs delningsplan på en månad, som en av dem skröt senare.

David Ben-Gurions uttalanden om nödvändigheten att fördriva palestinerna

Att sionistjudarnas avsikt var att helt fördriva palestinerna, framgår även av uttalanden deras främste ledare Ben-Gurion gjorde vid flera tillfällen.

David Ben-Gurion, född som David Grün i Płońsk 1886 i Ryska riket (Polen), anlände 1904 till Palestina, var 1949-1954 och 1955-1963 Israels premiärminister. Ben-Gurion började som fackföreningsledare men intog snart den ledande rollen för judarna i Palestina genom den fullständiga kontroll han utövade över den judiska militären och säkerhetstjänsten i Palestina. Han var icke endast arbetarpartiet Mapais ledare utan från 1935 till 1948 även ordförande för Judiska byrån för Palestina och alltså den ledande sionisten i Palestina.

Det högsta organet inom Mapai, som vid denna tid var det ledande politiska partiet hos judarna i Palestina, höll den 29 juli till den 7 augusti 1937 i Zürich en kongress för sina anhängare i Palestina och andra länder. Vid denna kongress blev palestinernas fördrivning, med ett förskönande ord kallad ”överföring”, Mapais officiella politik, som därefter de flesta av partiets högsta ledare planerade och stödde och ingen av dem motsatte sig på moraliska grunder.

Att fördrivning och överföring betydde ett och detsamma, framgår av David Ben-Gurions privata anmärkningar i ett brev han skrev samma år, 1937, till sin son. I detta brev skrev han detta om vad som skulle hända, när den judiska staten i framtiden upprättades: ”Vi kommer att fördriva araberna och taga deras plats.”

År 1942 framlade David Ben-Gurion vid ett sionistmöte på Hotel Biltmore i Förenta staterna sin plan om judiskt herravälde över hela mandat-Palestina. Från och med nu låg judarnas fokus på att driva ut britterna ur Palestina. Medlet blev en omfattande judisk terror med bland annat upprörande sprängdåd såsom det mot King David Hotel den 22 juli 1946, då 91 människor dödades och 46 skadades. Det var för övrigt på 65-årsdagen av detta terrorangrepp, som den prisionistiske terroristen och massmördaren Anders Behring Breivik förövade sina illdåd.

Den 4 april 1946 sade Ben-Gurion till en delegation från hans parti: ”Vi skall gå in i de tömda byarna och bosätta oss i dem.”

Den 19 december 1947 skrev David Ben-Gurion: ”Vid varje anfall bör ett avgörande slag riktas, så att hem förstörs och befolkningen fördrivs.”

Den 2 november 1947, knappt en månad före antagandet av FN-resolution nr 181, sade Ben-Gurion inför Judiska byråns exekutivkommitté: "Palestinierna inom den judiska staten skulle kunna bli en femte kolonn, och om så sker, kan man antingen gripa dem en masse eller fördriva dem. Det är bäst att fördriva dem."

Efter Israels självständighetsdeklaration den 14 maj 1948 fullgjorde Ben-Gurion den onda avsikten att fördriva palestinierna med orden: "Vi måste göra allt i vår makt för att förvissa oss om att de aldrig återvänder."

Palestinas delning

Att dela Palestina var från början ett brittiskt påhitt. År 1937 blev det också sionisternas officiella ståndpunkt. I hemlighet hade de helt andra planer, vilket bland annat framgår av vad David Ben-Gurion samma år skrev i ett brev till sin son: "Araberna måste bort, men man behöver ett lämpligt tillfälle för att låta det hända, såsom krig."

Att säga att Palestina hade en "blandad befolkning" är vilseledande. Också efter flera årtionden av judisk invandring hade landet en mycket tydlig icke-judisk majoritet: när mandatet upphörde 69 procent eller 1 356 000, medan judarna uppgick till endast 31 procent eller 609 000, alltså inte ens en tredjedel. Judarnas lagliga äganderätt till Palestinas mark var ännu mindre, icke ens 6 procent (5,8 %).

När briter i februari 1947 beslöt att lämna Palestina, överlämnade de landets öde till Förenta Nationerna, som i sin tur överlämnade det till en kommitté, UNSCOP. Denna var blott en av dessa inkompetena kommittéer, som skulle kanta FN:s tragikomiska väg under de drygt 65 år organisationen existerat. Ingen av UNSCOP:s medlemmar hade någon kunskap om Palestina eller någon förståelse av judendomens och sionismens väsen. UNSCOP förordade delning, alldeles som briter och judarna. Palestina skulle delas i två stater, som skulle vara förbundna i ett slags federation. Jerusalem skulle få en särskild status som ett *corpus separatum* under internationellt styre administrerat av FN. Båda staterna förväntades hålla sig till liberala demokratiska principer. Den 29 november 1947 antogs denna plan av generalförsamlingen såsom resolution 181.

Enligt det förslag som FN lade fram i november 1947 skulle Palestina delas i tre delar. 42 procent av landet skulle tillfalla 818 000 palestinier, vilka där skulle få upprätta en stat som hyste 10 000 judar. Den tänkta judiska staten skulle däremot omfatta nästan 56 procent och hysa 499 000 judar tillsammans med 438 000 palestinier. Den tredje delen skulle utgöras av Jerusalem med 200 000 invånare, c:a hälften judar och hälften palestinier. Judar: 609 000 (31 %). Palestinier: 1 356 000 (69 %).

Det var en grov orättvisa Förenta Nationerna förövade mot palestinierna: att ge bort mer än hälften av deras land till judarna, som utgjorde mindre än en tredjedel av befolkningen, dessutom till allra största delen bestod av nyanlända invandrare.

Dessutom var den nära nog etniska jämvikt, som skulle råda i den av FN planerade judiska staten – 60 procent judar och 40 procent palestinier – sådan att den aldrig skulle accepteras av det judiska ledarskapet, utan skulle ha förkastats av detta. I stället var denna etniska jämvikt ett säkert recept för etnisk rensning. Ben-Gurion hade ju själv sagt, i ett tal han höll för Mapais ledande medlemmar den 3 december 1947: "Det finns 40 procent icke-judar i de områden som avsetts för den judiska staten. Denna sammansättning är inte en fast grund för en judisk stat. Och vi måste möta denna nya verklighet med all dess stränghet och bestämdhet. En dylik demografisk balans äventyrar vår förmåga att bibehålla judisk suveränitet ... Endast en stat med åtminstone 80 procent judar är en livskraftig och stabil stat."

Om FN beslutat att ge judarna det territorium de bosatt sig på i Palestina, hade dessa inte fått mer än 10 procent av landet. Men FN anslöt sig helt till judarnas nationalistiska krav och sökte dessutom gottgöra dem för den s.k. Förintelsen.

Palestinas inhemska befolkning vägrade, liksom alla andra inhemska befolkningar i Arabvärlden, Afrika och Asien, att dela sitt land med en bosättargemenskap från Västvärlden. Detta krav på avkolonialisering accepterades av FN i alltmer konsekvent riktning alltsedan organisationen grundades 1945. Palestina förblev undantaget. Judeokratin trumfar inte bara demokratin utan även folkrätten alltsedan år 1948.

Flera palestinska ledare krävde vid denna tid att Internationella Domstolen i Haag (grundad 1946) skulle pröva delningsbeslutets laglighet. Detta skedde aldrig. Man behöver inte vara särskilt framstående i juridik för att räkna ut hur en oväldig domstol skulle ha bedömt tilltaget att tvinga en lösning på ett land, som folket i landet till överväldigande majoritet våldsamt motsatte sig.

Inom gränserna av den stat FN gav judarna ägde dessa endast 11 procent av marken och var i minoritet i vartenda distrikt. I Naqab (Negev) var de bara en procent av befolkningen.

Delningsplanens orättvisa och olaglighet framgår också av det faktum att FN lät Palestinas bördigaste jord tillfalla judarna, liksom 400 av de 1200 palestinska byarna. Nu hävdade visserligen UNSCOP att de båda staterna, den judiska och den arabiska, skulle leva sida vid sida i fredlig samexistens och iakttaga demokratiska principer, varför överväganden om demografisk och näringsgeografisk balans inte behövde göras. I så fall visade sig UNSCOP totalt okunnig om sionismens väsen, när den gav bort mer än hälften av Palestina åt en rörelse som redan på 1930-talet öppet förklarat att den avsåg att rensa landet från araber.

Det värsta med resolution 181 var att den inte innehöll någon mekanism avsedd att förhindra denna etniska rensning, som alla sionistiska ledare av betydelse lovat genomföra.

Genom att rösta ja till FN:s delningsresolution gjorde sig dessa medlemsländer medskyldiga till brottet att etniskt rensa Palestina från icke-judar.

De första arabiska och palestinska reaktionerna

Omedelbart efter att FN antagit resolution 181 förklarade arabledarna officiellt att de skulle skicka trupper att försvara Palestina. Och ändå kände Ben-Gurion och hans närmaste kumpaner under denna tid och fram till maj 1948 inte den minsta oro för att deras blivande stat var hotad eller att de inte skulle kunna både avvärja arabiska anfall och fortsätta med den etniska rensningen av palestinerna. I offentliga tal frammanade de judiska ledarna skräcksyner om hur judarna i Palestina var hotade av en ”andra förintelse”. Privat och sinsemellan talade de aldrig så. Detta framgår bland annat av det brev Ben-Gurion skrev i februari 1948 till Moshe Sharett, som sedan blev Israels utrikesminister.

De första palestinska reaktionerna på FN:s resolution 181 var spridda arbetsnedläggelser, demonstrationer och kravaller. Dessa var både kortvariga och ineffektiva.

De judiska ledarna var bekymrade över palestinernas måttfulla och återhållsamma reaktioner. De behövde förevändningar för att sätta i gång med sin etniska rensning, vilken skulle vara vedergällning för påstådd palestinsk terror. Men denna terror uteblev. Det enda som skedde var att palestinska gangsters tillhörande Abu Qishq-gänget anföll en judisk buss ur ett bakhåll. Men detta var vanlig gängkriminalitet, som inte var politiskt motiverad och som saknade allmänt palestinskt stöd.

Redan i december 1947 övergav de judiska ledarna principen om *tagmul*, vedergällning, och övergick till att tala om *yotzmah*, initiativ. Initiativ betydde att de gick till aktion mot den palestinska civilbefolkningen utan att vänta på en förevändning.

Palti Sela var en spanare, som den judiska militärledningen skickade ut att undersöka hur palestinska byar förberedde sig militärt. Han noterade den stora skillnaden mellan kibbutzerna, som judarna förvandlade till militära utposter med beväpnade och skjutklara bönder, och de vapenlösa arabiska byarna, där livet fortsatte som vanligt, fredligt och normalt. Om dessa människor skulle fördrivas, kunde det inte ske som vedergällning för visad ”aggression”.

Det som slår en gång på gång vid betraktandet av palestiniernas reaktioner på sionistjudarnas oerhörda övergrepp mot dem är den längtan palestinierna visar att snarast möjligt återgå till sitt normala, fredliga liv. Palestinierna är normala människor. Sionistjudarna ger snarast intryck av att vara psykiskt abnorma människor, som alltid och överallt söker bråk och strid, död och förstörelse.

Ben-Gurions rådgivande kommitté

Den 7 oktober 1947, nästan två månader innan FN:s generalförsamling antog resolution 181, förklarade David Ben-Gurion för sina närmaste medarbetare att eftersom araberna vägrade att samarbeta med FN, funnes inga territoriella gränser för den framtida judiska staten.

Vid samma tid, oktober-november 1947, blev rådgivande kommittén Ben-Gurions viktigaste beslutande grupp. Det var så därför att det var i denna grupp man skulle besluta om att strunta i delningsplanen och bruka urskillningslöst våld för att tillförsäkra judarna majoritet och exklusivitet i Palestina.

Den främst ansvarige var givetvis David Ben-Gurion, den sionistiska rörelsens oomstridda ledare vid denna tid och från maj 1948 Israels ledare. Det var i sin bostad han samlade gruppen av sina närmaste underhuggare för att dryfta planerna om den etniska rensningen av palestinierna och utmejsla dessa planer till konkreta beslut och order till de militära cheferna i Haganah, Palmach och Irgun.

Denna grupp av planerare och beslutsfattare kallades rådgivande kommittén, *haveadah hamyeazet* på hebreiska. Detta namn förekommer i ett av de fåtaliga dokument från gruppens möten som finns bevarade. I ett annat sådant bevarat dokument har namnen på gruppens alla medlemmar funnits angivna men sedan strukits över av den officiella israeliska censuren. Ilan Pappé, som är professor i historia vid universitetet i Exeter, har emellertid lyckats fastställa alla elva identiteterna.

Greve Folke Bernadotte skrev "fördrivning", inte "flykt"

Den 16 september 1948 överlämnade den av Förenta Nationerna utsedde medlaren, greve Folke Bernadotte, till Förenta nationernas generalsekreterare en lägesrapport, vari han konstaterade: "de palestinska arabernas uttåg var resultatet av panik, som vållades av strider i deras samhällen, av rykten om verkliga eller påstådda terroråd eller fördrivning," FN-rapporten använder kategoriskt termen "fördrivning", icke "flykt", och de israeliska underrättelserapporterna avslöjar att striderna i många fall var uteslutande avsedda att sätta i gång en massfördrivning och att man avsiktligt spred paniken rörande massakrer för att framkalla ett massuttåg. Bevismaterialet, som stöds av ögonvittnesutsagor, bekräftar att många byar bombades och att många civila utan misskund mördades utan något samband med militära mål. Den gemensamma nämnaren var att driva den infödda palestinska befolkningen till massuttåg.

Att greve Folke Bernadotte avslöjade sanningen om fördrivningen var otvivelaktigt ett av motiven till att den judiska terroristgruppen Lehi, även kallad Sternligan, mördade honom dagen efter att han lämnat sin rapport. Och vem av dessa kallblodiga mördare har den tvivelaktiga äran av att bära ansvaret för mordet på FN-medlaren? Ingen annan än Yitzhak Ysernitzky alias Yitzhak Shamir, som mindre än fyrtio år senare blev Israels premiärminister.

"Palestinierna gav sig av frivilligt"

I den sionistiska propagandan påstås ofta att palestinierna inte fördrevs utan mer eller mindre frivilligt skulle ha lämnat sina byar och städer på uppmaning av arabiska ledare, för att lämna plats åt en stundande arabisk invasion. Detta är en lögn, som flera forskare vederlagt.

Erskine Childers kontrollerade utskriften av alla arabiska radioutsändningar, som BBC och CIA övervakade år 1948, och upptäckte att ”det inte fanns en enda order, uppmaning eller ett enda förslag om evakuering ur Palestina härrörande från någon arabisk radiostation inom eller utom Palestina 1948” och att tvärtom utsändningarna gav bestämda order till civila att stanna kvar. Också Steven Glazer säger i sin uppsats ”The Palestinian Exodus in 1948” att det inte var de arabiska utan de sionistiska radiostationerna, som uppmanade palestinierna att fly genom att sprida uppgifter om det pågående och kommande kriget, ibland mycket överdrivna sådana och ibland rena lögner.

Walid Khalidi skaffade fram ännu fler bevis bland annat för att arabländernas regeringar vidtog åtgärder för att hindra palestinierna från att lämna sitt land och så ville säkra att de stannade för att strida. Till exempel nekade Libanon uppehållstillstånd åt palestinska män i vapenför ålder den 30 april och Syrien den 6 maj 1948. Flera arabiska radiostationer uppmanade Palestinas invånare att stanna och dryftade planer för en arabisk regering i landet.

År 1959 publicerade Khalidi uppgifter som visar att historien om att de arabiska regeringarna skulle ha velat evakuera palestinierna var ett påhitt av sionistjuden Joseph Schechtman, som år 1949 utgav två skrifter, där ”evakueringsordern första gången utförligt omtalas”.

Det har emellertid blivit allt svårare att hävda dylika lögner, sedan historiker publicerat allt fler fakta om hur den etniska rensningen av Palestina planerades av David Ben-Gurion och hans närmaste medarbetare och sedan genomfördes av de judiska militära styrkorna. Man gjorde upp fyra planer i följd: Alef, Bet, Gimel och Dalet – uppkallade efter hebreiska alfabetets fyra första bokstäver. Den fjärde planen, Plan Dalet, var den som till sist genomfördes.

Plan Gimel

I februari 1947 fattade britterna beslutet att lämna Palestina och överlämna Palestina-frågan till Förenta nationerna. Redan i slutet av 1946 hade Ben-Gurion insett att britterna var på väg ut och börjat med sina närmaste medarbetare utforma en plan att sätta i verket mot palestinierna så snart britterna var borta. Denna plan kallades Plan Gimel.

Syftet med Plan Gimel var att avskräcka palestinierna från att göra motstånd mot de planer judarna smidde emot dem.

Närmare bestämt handlade Plan Gimel om: att döda de palestinska politiska ledarna, att döda palestinska agitatorer och finansärer, att döda palestinier som handlade emot judarna, att döda palestinska tjänstemän inom mandatsystemet, att skada det palestinska transportväsendet, att skada det palestinska näringslivet såsom vattentäkter, verkstäder osv., att angripa palestinska byar som kunde tänkas lämna bistånd åt palestinskt motstånd, att angripa palestinska klubbar, kafeer och andra mötesställen.

Men efter bara några månader gjorde man upp en ny plan, ännu extremare, mer omfattande och detaljerad: Plan Dalet. Plan Dalet handlade om ingenting mindre än att systematiskt och fullständigt fördriva palestinierna ur deras eget land.

Plan Dalet

De tre föregående planerna hade inte varit så entydiga och detaljerade utan endast oklart dryftat hur judarna skulle förhålla sig till problemet med en så stor icke-judisk befolkning på den planerade framtida judiska statens område. Plan Dalet var otvetydig: palestinierna måste bort.

Det officiella namnet på Plan Dalet eller Plan D var Yehoshuaplanen. Yehoshua Globberman (1905–1947) var Haganah-befälhavare i några delar av Palestina. Det första utkastet till denna plan från december 1947 innehöll tydliga hänvisningar både till den eftersträlvade judiska statens geografiska utbredning och det öde som skulle drabba den miljon palestinier som bodde inom området:

”Dessa aktioner kan genomföras på följande sätt: antingen genom att förstöra byar (genom att sätta eld på dem), spränga dem och lägga ut minor i spillrorna efter dem) och särskilt de befolkningscentra som är svåra att permanent kontrollera ... I händelse av motstånd måste de väpnade styrkorna utplånas och befolkningen fördrivas till utanför statens gränser.”

De order som lämnades till Haganahs fältförband var mer bestämda. Enligt dessa order var landet indelat i zoner enligt antalet brigader, som var tolv. Varje brigadchef fick en lista på de byar och stadsdelar som skulle ockuperas, förstöras och vilkas invånare skulle fördrivas, med exakta datum.

När Ben-Gurions rådgivande utskott utfärdade ordern den 10 mars 1948, var redan 30 palestinska byar utplånade. Till slut blev det 531 byar och elva städer eller delar av städer, som förstördes och vilkas icke-judiska invånare fördrevs.

Av dokument, som frisläpptes ur den israeliska försvarsmaktens arkiv i slutet av 1990-talet, framgår klart att Plan Dalet innehöll entydiga operativa order för brigadcheferna att verkställa, tvärt emot vad israeliska historiker, däribland Benny Morris, sökt göra gällande.

Shulamit Aloni, som var officer i Haganah vid denna tid, mindes hur särskilda politiska officerare brukade besöka fältförbanden och egga upp soldaterna genom att demonisera palestinerna och åberopa ”Förintelsen” som motivering för den operation som förestod, ofta dagen därpå.

Ett annat medgivande kom från Yitzhak Pundak (född 1913), som år 1948 var bataljonschef i Givatbrigaden. Han uppgav år 2004 i en intervju för den israeliska tidningen *Ha'aretz*: ”Det fanns 200 byar [i fronten] och de är nu borta. Vi var tvungna att förstöra dem, annars skulle vi ha haft araber här [i södra Palestina] som vi nu har i Galileen. Vi skulle ha haft ytterligare en miljon palestinier.”

Sammanfattning av den etniska rensningens första fas

Resolutionen om delningsplanen antogs den 29 november 1947 och redan morgonen därpå, den 30 november inleddes den etniska rensningen av Palestina med en terrorkampanj, gemensamt utförd av Haganah och Irgun mot staden Haifa. Därefter, i början av december, följde angrepp på palestinska byar och kvarter i de palestinska städerna. Fastän sporadiska, var dessa judiska anfall skadliga nog att driva nästan 75 000 människor på flykten.

Den 9 januari anlände de första förbanden av den panarabiska frivilligarmén till palestinernas försvar och stred mot judiska styrkor i små slag om vägar till isolerade judiska bosättningar.

De arabiska styrkorna var alldeles otillräckliga, illa utbildade och beväpnade, så att judarna lätt fick övertaget över dem.

Redan vid denna tid insåg de judiska ledarna att de hade tillräckliga militära styrkor för att både slå ner de arabiska motangreppen och att genomföra den planerade etniska rensningen.

Officiellt ändrade det judiska ledarskapet uppdraget åt sina militära styrkor: inte längre utföra vedergällning för verkliga eller inbillade arabiska terrordåd utan egen aktiv offensiv: från *tagmul* till *yotzmah*.

I mitten av februari lyckades judiska trupper avfolka fem palestinska byar på en enda dag.

Den 10 mars antogs Plan Dalet. Dess första mål var de palestinska städerna. Alla dessa hade ockuperats i slutet av april. Under denna första fas, från november 1947 till mitten av maj 1948, när de sista britterna lämnade landet och staten Israel utropades, dödades eller fördrevs en kvarts miljon palestinier. Åtskilliga massakrer på försvarslösa förövades under denna tid – den mest kända var massakern i Deir Yassin den 9 april 1948.

Den 30 april fattade Arabförbundet beslutet att ingripa militärt till palestinernas skydd, men inte förrän britterna givit sig av. Den 15 maj anföll arabiska styrkor den just utropade judiska staten – men då var det för sent.

Kung Abdullah vill vara med och dela

Uppgårelsen med den hashemitiske kungen av Jordanien Abdullah visade sig få avgörande betydelse.

År 1924 hade hashemiterna fördrivits från sitt hemland i Hijaz på Arabiska halvöns västkust. Som belöning för de tjänster hashemiterna gjort britererna under första världskriget hade de blivit lovade kungarikena Irak och Jordanien, vilka skapats av mandatsystemet. Från början hade de fått löfte också om Syrien, men detta land togs över av fransmännen, som fördrev Abdullahs yngre bror Faisal. Britterna kompenserade därför denne i stället för Abdullah med Irak. Storebror Abdullah var missnöjd med att ha fått det fattigare Jordanien och kastade lystna blickar på östra Palestina, Västjordanlandet, nuvarande Västbanken. Han lyckade få till stånd en uppgörelse med de judiska ledarna om att få övertaga denna del av Palestina mot löftet att inte deltaga i något all-arabiskt anfall mot den kommande judiska staten.

Resultatet blev att judarna kunde taga inte bara de 54 procent av Palestina som FN:s delningsplan gav dem utan även 24 av de 44 procent som skulle tillfalla palestinierna. De återstående 20 procenten lät judarna Jordanien taga.

Denna överenskommelse med Jordanien kopplade bort den starkaste krigsmakten i arabvärlden. Utan den jordanska armén, arablegionen, saknade arabvärlden verklig förmåga att försvara palestinierna och stäcka den judiska planen att upprätta en judisk stat i Palestina på ursprungsbefolkningens bekostnad.

De militära medlen

I oktober 1947 hade Ben-Gurion skrivit till chefen för Haganah general Efraim Ben-Artzi att han ville ha en armé, som var stark nog att både avvärja ett möjligt anfall av de arabiska grannstaterna och ockupera så mycket som möjligt av Palestina, helst hela landet.

Strax före 1948 års krig räknade den judiska krigsmakten 50 000 man, varav 30 000 i fältförband och 20 000 man i hjälptrupper som var stationerade i de olika bosättningarna. I maj 1948 hade flyg- och marinstridskrafter tillförts, och fältförbanden utrustats med stridsvagnar och andra pansarfordon samt tungt artilleri. Palestinierna å sin sida kunde inte uppåda mer än 7000 illa utbildade, ledda och utrustade män. I februari hade omkring 1000 frivilliga från arabländerna anlänt och de närmaste månaderna kom ytterligare 2000.

I maj 1948 fick den judiska armén stora vapensändningar från Tjeckoslovakien och Sovjetunionen. Detta hade ordnats genom judiska kommunisters samarbete över nationsgränserna. I slutet av sommaren hade den judiska armén vuxit till 80 000 man. Också den arabiska reguljära armén växte, men nådde aldrig över 50 000 man. Dessutom ströp britererna, som varit arabernas vapenleverantörer, alla vapenleveranser.

I utkanten av den reguljära judiska armén Haganah opererade två paramilitära grupper: Irgun (Etzel) och Sternligan (Lehi). Irgun hade uppstått genom splittring ur Haganah 1931, och Sternligan i sin tur hade uppstått ur Irgun 1940. Haganah, Irgun och Sternligan fungerade i stort sett som en enhet under den etniska rensningen av Palestina. För exempelvis massakern i Deir Yassin den 9 april 1948 var de gemensamt ansvariga. Det var Sternligan, som mördade FN-sändebudet greve Folke Bernadotte den 17 september 1948 i Jerusalem.

En annan viktig styrka var Palmach, judarnas särskilda kommandoförband.

I den etniska rensningens operationer var det Haganah, Palmach och Irgun, som intog byarna, dödade och fördrev invånarna. Därefter drog dessa förband vidare till nya mål, medan de intagna byarna ockuperades av Hish, fältvakten. Också dess förband gjorde sig skyldiga till svåra övergrepp mot den palestinska civilbefolkningen.

Härnäst följer en mer detaljerad beskrivning av hur den etniska rensningen genomfördes i sitt första skede: från och med slutet av november 1947 till och med slutet av mars 1948.

November och december 1947

I december 1947 genomförde judiska väpnade styrkor ur Haganah de första aktionerna mot värnlösa palestinska byar. Mönstret såg ut så här: man gick in i byn mitt i natten, stannade några timmar, sköt på alla som rörde sig utanför sina hus. Man dödade ett antal bybor som ”varning”. Haganah kallade detta *hasiyur ha-alim*, ”våldsamt spaning”.

Två byar valdes först ut: Deir Ayyub och Bait 'Affa.

Deir Ayyub låg 15 km sydost om Ramle och hade 500 invånare. Den anfölls den 21 december av 25 judar. Alldeles före judarnas anfall hade byborna firat invigningen av en grundskola för 51 elever de byggt för egna pengar och till vilken de anställt en lärare, som de också avlönade med egna pengar. Den 7 februari 1948 angreps byn av britterna, som rev två av byns hus. Den 6 mars genomförde judarna det stora anfallet med Givati- och Sheva-brigaderna. Hela byns befolkning dödades eller fördrevs.

Två och ett halvt år senare, den 2 november 1950, uppehöll sig tre palestinska barn – 12-åriga 'Ali, hans 10-åriga syster Fakhriye och deras 8-åriga kusin Khadije – vid den raserade byn. Judisk militär sköt och dödade dem alla tre, när de stod i en wadi.

Bait 'Affa (30 km norr om Gaza) hade vid denna tid 184 hus och 812 invånare. Befolkningen dödades eller fördrevs av judarna den 10 januari 1948.

Därpå följde anfall på tre palestinska byar i övre östra Galileen: Khisas, Na'ima och Jahula.

Khisas anfölls i början av december av judiska styrkor mitt i natten. De började spränga hus i luften på måfå. 15 människor dödades och begravdes under spillrorna av sina hus.

Den 17 december mötte Ben-Gurion sina närmaste medarbetare. Man ansåg aktionen mot Khisas särskilt lyckad och begärde mera av samma slag. Den närvarande representanten för den judiska ortodoxa sekten Agudat Israel sade, ”Vi har fått veta att armén har förmågan att förstöra en hel by och döda alla dess invånare. Ja, låt oss göra det.”

Det nya taktiken riktades också mot Palestinas städer. Till första mål utsågs Haifa. Redan den 30 november 1947, morgonen efter att FN-resolutionen antagits, började Haganahs och Irguns gemensamma terrorkampanj mot stadens 75 000 icke-judiska invånare. Eftersom stadens judar hade anlänt först de senaste årtiondena, hade de byggt sina hus högre upp på berget. Från sina höjder rullade de tunnor fyllda med sprängämnen eller stora stålkulor, hällde brinnande olje- och bensenblandningar nedför vägarna. När palestinierna panikslagna rusade ut ur sina hus, sköt judarna på dem med automatvapen. I blandade kvarter körde Haganah bilar till palestinska garage för reparation. Bilarna var emellertid fyllda med sprängämnen, som vållade död och förstörelse. Dani Agmon hette juden som planerade och ledde dessa aktioner, som förövades av s.k. Ha-shahar-förband ur Haganah (ordet *shahar* betyder ”gryning”).

Irgun för sin del ägnade sig i Haifa åt sin specialitet: att kasta bomber rakt in i palestinska folksamlingar, till exempel en samling arbetare som väntade utanför Iraqi Petroleum Companys oljeraffinaderi inför att börja dagens arbete.

Nästa steg för Haganah bestod i att pröva hur britterna skulle reagera, om judarna anföll en by och dödade många av invånarna. Den by Haganahs överkommando valde ut var Balad al-Shaykh, där en av palestiniernas mest vördade folkhjältar låg begravnen, shaykh Izz al-Din al-Qassam, som dödades av britterna år 1935. Byn låg tio km öster om Haifa.

Haim Avinoam fick order att omringa byn och döda största möjliga antal män, förstöra egendom men avstå från att döda kvinnor och barn. Anfallet ägde rum den 31 december 1947 och varade tre timmar. Judarna lämnade 60 döda palestinier efter sig, och alla var inte män.

Att judarna skonade kvinnor och barn var en regel om mildhet av flyktigaste giltighet. Vid sitt nästa möte avgjorde Ben-Gurion och hans rådgivande kommitté att den inte skulle gälla för framtida operationer. Det vore alltför komplicerat att göra åtskillnad på män, kvinnor och barn.

Samtidigt med angreppet på Balad al-Shaykh prövade man en ny och ännu mer extrem metod på Wadi Rushmiyya, en arabisk stadsdel i Haifa. Haganah gick in, drev ut invånarna ur husen och sprängde sedan dessa. Denna gärning kan betraktas som början av den etniska rensningen av Palestinas städer.

Britterna vände bort blicken och låtsades inte se dessa illdåd. Två veckor senare anföll Palmach stadsdelen Hawassa i Haifa. Det var den fattigaste delen av Haifa, hemort för 5000 palestinier. Invånarna drevs ut, bostadshus och skolor sprängdes.

Britterna slog ner de båda palestinska upproren, det 1929 och det 1936-1939. De kunde dock inte göra någon motsvarande militär aktion mot judarna i Palestina, när dessa satte i gång med sin etniska rensning av palestinerna 1947 och fortsatte den 1948. Propagandan om "Förintelsen" satte en effektiv hämsko på britterna.

Dessa operationer åtföljdes av terroråd, som Irgun och Sternligan förövade. Att de in-jagade en sådan skräck i palestinerna berodde också på att britterna tydligt höll på att draga sig ur Palestina och därmed också drog sig undan allt ansvar för upprätthållande av lag och ordning.

Under december 1947 hade arabiska irreguljära styrkor anfällt judiska konvojer men avstått från att anfälla bosättningar. I november hade Ben-Gurions rådgivande kommitté redan bestämt sin metod: att vedergälla för varje dylikt anfall. Men de judiska ledarna ansåg att de behövde övergå till mycket större och offensiva aktioner.

Januari 1948 – "långa seminariet"

Nyåret 1947-1948 var Ben-Gurion och hans rådgivande kommitté samlade i tre dagar i hans bostad för överläggningar. Särskilt inbjuden var Josef Weitz, chefen för Judiska byråns bosättningsavdelning och den som hade lett arbetet med att upprätta byregistren.

För detta "långa seminarium" (protokollet finns bevarat i Haganahs arkiv) hade Weitz förberett en promemoria, som han riktat till Ben-Gurion personligen. I denna skrift lade han fram de tankar han formulerat redan år 1940: "Överföring tjänar inte bara ett syfte – att minska den arabiska befolkningen – den tjänar också ett annat syfte, som på intet sätt är mindre viktigt: att tömma mark som nu brukas av araber och frigöra den för judiska bosättningar. Enda lösningen är att överföra araberna härifrån till angränsande länder. Icke en enda by, icke en enda stam får lämnas kvar."

Weitz fick av Ben-Gurion och rådgivande kommittén tillåtelse att bilda en egen arbetsgrupp, överföringskommittén, för att veckan därpå lämna konkreta planer om den förestående etniska rensningen av Palestina.

Samtidigt hade Ben-Gurion givit de militära cheferna klartecken att sätta i gång hela rader av anfall på arabiska byar utan samband med påstådda behov av vedergällning. Ben-Gurion underströk att man inte längre behövde skilja mellan "oskyldiga" och "skyldiga" – tiden var inne att skada och döda palestinerna avsiktligt och oavsiktligt. Många år efteråt mindes Ezra Danin vad Ben-Gurion menade med oavsiktligt skadande: "Varje anfall måste sluta med ockupation, förstörelse och fördrivning."

Yigael Yadin, tjänsteförordande stabschef för Haganah (från och med 15 maj Israels armé) rekommenderade att överge termen "vedergällning": "Det är inte vad vi gör. Detta är en offensiv och vi behöver sätta i gång preventiva anfall, det behövs inte att någon by anfaller oss först. Vi har inte rätt använt vår förmåga att strypa palestinernas ekonomi."

Hans närmast underlydande Yigal Allon var ännu tydligare: "Vi kunde enkelt ha tagit Jaffa nu vid det här laget och borde ha anfällt byarna runt Tel-Aviv. Vi måste utföra en rad kollektiva bestraffningar, även om det bor barn i husen."

Till och med judar klagade på Haganahs ökade aggressivitet mot palestinerna. Den 25 januari 1948 uppvaktades Ben-Gurion av en delegation av judiska högre tjänstemän från Tel-Aviv. Det fanns en oskriven överenskommelse mellan det palestinska Jaffa och det judiska

Tel-Aviv om ett slags fredlig samexistens stödd på att de båda städerna var skilda åt av en remsa ingenmansland. Judarna i Tel-Aviv klagade nu på att Haganah rubbat denna ömtåliga balans, gått in i ingenmansland och därifrån utfört anfall på måfå och dödat civila palestinier, rånat andra och förstört brunnar.

Klagomål om dylika aggressioner och provokationer strömmade in från andra judiska bosättningar i närheten av arabiska byar och städer. Dessa klagande judar hade ännu inte förstått att Haganah numera stod för oprovocerad aggression mot palestinier. En månad senare hade dessa judiska representanter lärt sig och klagade inte längre.

Det öde som drabbade den palestinska byn Lifta får belysa Haganahs nya offensiva stil. Förevändningen var påståendet att en palestinier, ägaren av en bensinstation, hade uppmanat bybor att slå till mot passerande judisk trafik. Eliyahu Sasson medgav att påståendet var falskt, men trupper ur Haganah dödade likafullt bensinstationens ägare, som bodde i Lifta. Bybor hämnades mordet genom att angripa en judisk buss.

Anfallet på Lifta började den 28 december 1947. Trupper ur Haganah pepprade ett kafé med automatvapeneld, medan Sternligan stoppade en buss och sköt rakt in i denna. Därefter flydde många bybor. Den 11 januari gick Haganah in för andra gången, fördrev den kvarvarande befolkningen och sprängde alla husen. Idag finns ingenting kvar av denna by, som hade 2500 invånare, muslimer och kristna.

Samtidigt sysslade Irgun med att tortera tillfångatagna bybor över hela Palestina.

Det fanns 30 judiska bosättningar i den del av Palestina som avsetts för den arabiska staten. Judarna ansåg det bästa sättet att införliva dem i den judiska staten vara att bygga bälten av nya bosättningar emellan dem, alltså samma taktik Israel skulle använda efter Osloavtalet och återigen i början av 2000-talet.

Första veckan i januari 1948 förövade Irgun fler terrordåd än någonsin förut. Man sprängde en bomb i Sarraya-huset i Jaffa, säte för nationella kommitténs lokalavdelning. Huset störtade samman och 26 människor dödades. Natten till den 6 januari bombades Semiramis Hotel i Qatamon, västra Jerusalem, och ytterligare 26 personer dödades, däribland spanske vicekonsuln. Sir Alan Cunningham, den siste brittiske styresmannen över Palestinamandatet, skickade ett halvhjärtat klagomål till Ben-Gurion, som vägrade att fördöma terrordådet.

Den 9 januari 1948 ryckte det första betydande förbandet ur Arabiska befrielsearmén (ALA) in i Palestina, huvudsakligen i de områden som FN utsett för den arabiska staten.

Efter det långa seminariet började de judiska militära operationerna att mer systematiskt övergå från vedergällning och bestraffning till etnisk rensning inom de gränser FN utsett för den judiska staten. Det hebreiska ordet *tihur*, rensning, användes i varje order som Haganahs överkommande skickade till de enskilda förbanden.

Också judiska styrkor led förluster. Fram till slutet av januari hade palestinier dödat 400 judar, som upprättat bosättningar mitt i palestinska områden. Dessa 400 kallade kallade Ben-Gurion för "offer för en andra förintelse". Samtidigt hade judarna dödat 1500 palestinier.

Försöket att framställa araber i allmänhet och palestinier i synnerhet som nazister var ett knep man tog till för att judiska soldater inte skulle fälla modet, när de fick order om att urskillningslöst döda civila palestinska bybor.

Vid denna tid, när judarna tydligen var utsatta för en andra "Förintelse", fick de stora leveranser av tunga vapen, särskilt granatkastare, som de med förtjusning satte in mot tätbefolkade palestinska bostadsområden.

Det var också vid denna tid som den judiske kemiprofessorn Sasha Goldberg uppfann en ny effektivare eldkastare. Det finns många vittnesmål av palestinier om den ohyggliga verkan detta vapen hade, när det sattes in icke bara mot egendom utan också mot levande, försvarslösa människor.

Samtidigt arbetade bröderna Efraim och Aharon Katzir på att få fram en särskild stridsgas, som inte skulle döda människor men göra dem blinda. I februari 1948 gjorde de "fram-

gångsrika” djurförsök och kunde redan framställa 20 kg om dagen. I juni 1948 föreslog Efraim Katzir att använda gasen mot människor.

Februari 1948 – ”invasioner på djupet”

Den 9 februari krävde Yigael Yadin att få genomföra ”invasioner på djupet” i de palestinska områdena. Han nämnde särskilt tätbefolkade byar som Fassuta, Tarbikha och Aylut i norra Galileen. Rådgivande kommittén avvisade först förslaget men godkände det sedan för områden på den palestinska landsbygden.

Dessa djupinvasioner inleddes den 13 februari och riktades mot flera områden. I Jaffa sprängde man hus, i vilka de fortfarande fanns människor. Byn Sa’sa’ angreps, liksom tre byar i Qisarya-området.

Dessa operationer i februari skilde sig från dem i december däri att de inte längre var sporadiska utan ingick i en målmedveten plan att skaffa judarna ohindrad tillgång till Palestinas vägnät och samtidigt etniskt rensa de palestinska byarna.

De tre byarna i Qisarya valdes ut därför att de var enkla byten. De hade intet som helst försvar. Den 5 februari kom ordern: driv ut byborna och förstör byarna.

Byn Qisarya själv blev den första. Samtliga bybor fördrevs den 15 februari. Fördrivningen tog bara några timmar och genomfördes så metodiskt att de judiska trupperna kunde tömma och förstöra ytterligare fyra byar samma dag, mitt framför ögonen på de brittiska trupper som var stationerade på polisstationerna i närheten.

Den andra byn var Barrat Qisarya, som hade c:a 1000 invånare. Judarna utplånade den så hastigt i ett så plötsligt och vilt anfall att både judiska och palestinska historiker i dag betecknar dess försvinnande som gåtfullt. Några få hus stod kvar fortfarande på 1970-talet, men när palestinska forskarlag skulle dokumentera dem, rev judarna dem genast.

Likaledes finns om den tredje byn Khirbat al-Burj endast oklara uppgifter. Den enda kvarvarande byggnaden är ett värdshus från den ottomanska tiden, kallat Burj, ett arabiskt ord, som betyder ”torn” eller ”borg”. Byggnaden används i dag av judarna för utställningar, mässor och familjefester. Den kallas ”en historisk borg”, men icke ett ord sägs officiellt om den palestinska by den en gång stod i.

Strax norr om dessa tre byar ligger korsfararborgen Atlit. Den intelligande byn med samma namn erbjöd ett sällsynt exempel på judiskt-palestinskt samarbete under mandattiden. Ett palestinskt bolag hade inbjudit 500 judar att bo i byn tillsammans med dess 1000 palestinska invånare och att arbeta med saltutvinning. Men på 1940-talet förvandlade Haganah den judiska delen av byn till ett militärläger, varifrån judarna hotade och trakasserade palestinerna, så att de flesta av dessa flydde. Detta om judisk-palestinsk samexistens.

Natten till den 15 februari följde anfallet på Sa’sa’. Några av husen finns kvar i dagens judiska kibbutz Sasa – till och med namnet har utsatts för etnisk rensning, berövats det laryngala uttalet. Ordern att anfälla Sa’sa’ gavs av Yigal Allon, befälhavare för Palmach i norr och medlem av Ben-Gurions rådgivande kommitté, till Moshe Kalman ställföreträdande chef för tredje bataljonen, som hade begått illdåden i Khisas. Allon förklarade att byn måste anfallas på grund av sitt läge, ”Vi måste bevisa för oss själva att vi kan taga initiativet”, skrev han till Kalman. Ordern var mycket tydlig: ”Ni måste spränga tjugo hus och döda så många krigare (läs: bybor) som möjligt.” Den stora judiska truppen mötte intet motstånd, när den trängde in i byn vid midnatt och började anbringa laddningar av trotyl på husen. Judarna opererade systematiskt längs bygatan och sprängde 35 hus med sina invånare – män, kvinnor och barn. Minst 60 människor dödades, men de kan ha varit så många som 80. Byborna begrov sina döda i en massgrav – första gången i Palestinas nutida historia.

Ben-Gurion tyckte om operationen mot Sa’sa’ för det sätt på vilket den ”fått araberna att fly”. I sin dagbok skrev han strax efter anfallet på Sa’sa’: ”En liten reaktion [på arabisk

fientlighet] imponerar inte på någon. Förstöra ett hus – det är ingenting. Förstör en hel by, och man börjar göra intryck!”

Vid rådgivande kommitténs möte den 19 februari rapporterade alla de närvarande att landsbygdens palestinier inte visade några tecken på att önska strida eller anfalla och var försvarslösa. Ben-Gurions rekommendation var ”att fortsätta terrorisera landsbygden genom en rad offensiver”.

I mitten av februari hade endast c:a 3000 man ur ALA trängt in i Palestina. De var dåligt utbildade och utrustade.

Den israeliske historikern Benny Morris räknar upp en rad operationer, om vilka han påstår att Josef Weitz ledde dem utan bemyndigande från vad han kallar de politiska ledarna. Detta är omöjligt. Det centraliserade Haganah-kommandot bemyndigade alla fördrivningsaktioner. Före den 10 mars visste det inte alltid i förväg om enskilda aktioner, men det godkände alltid sådana i efterhand. Weitz klandrades heller aldrig för dessa etniska rensningar, såsom av byarna Qamun och Qira, ‘Arab al-Ghawarina, Qumya, Mansurat al-Khayt, Husayniyya, ‘Ulmaniyya, Kirad al-Ghannama och ‘Ubaidiyya, vilka alla var byar som han valde ut antingen för den odlade jordens kvalitet eller därför att judiska bosättare bodde i närheten.

Mars 1948 – Plan Dalet antas officiellt

Mars månad år 1948 började med den slutliga och kortlivade palestinska ansträngningen att skydda det egna folket. De judiska styrkorna var ännu inte tillräckligt välorganiserade för att kunna genast och överallt slå ner detta motstånd. Men ändå var detta motstånd inte tillräckligt allvarligt för att störa judarna i deras genomförande av sin plan att etniskt rensa Palestina. Detta visar sig bland annat däri att när rådgivande kommittén hade sitt första möte i mars, diskuterade man inte ens Arabiska befrielsearméns motanfall.

Det var vid rådgivande kommitténs möte den 10 mars, som Ben-Gurion gav order om att uppdatera de tidigare planerna för den etniska rensningen av Palestina, planerna Alef, Bet och Gimel. Resultatet blev Plan Dalet, som godkändes av Haganahs överkommando och sedan vidarebefordrades till fältförbandens chefer.

Det officiella namnet på Plan Dalet var Yehoshua-planen. Den var uppkallad efter Yehoshua Globerman, en jude som var född i Vitryssland 1905. Han var chef för Haganah-förband i olika delar av Palestina, innan han likviderades av okända i början av december 1947. Bara några dagar därefter gjorde Haganah det första utkastet till det som i mars 1948 blev Yehoshua-planen.

Enligt denna plan skulle byar tömmas helt på sina invånare antingen därför att de låg på strategiskt viktiga ställen eller därför att de skulle kunna bjuda något slags motstånd. Liknande instruktioner gavs rörande Palestinas städer.

I mars 1948 hade redan 30 byar tömts på sina invånare och därefter förstörts.

När Plan Dalet genomfördes hade Haganah till sitt förfogande mer än femtiotusen soldater, av vilka hälften utbildats av den brittiska armén under andra världskriget.

Varje brigadchef fick en lista med namnen på de byar som skulle ockuperas, förstöras och vilkas invånare skulle fördrivas.

I några byar lyckades invånarna göra tillräckligt motstånd för att kunna rädda sin by och själva stanna kvar trots upprepade judiska anfall. Men de var mycket få, undantag från regeln. Regeln var att 531 palestinska byar och 11 palestinska städer förstördes och deras invånare fördrevs på rådgivande kommitténs direkta order.

Trots vissa israeliska historikers påståenden om motsatsen är sanningen den att Plan Dalet inte bestod av några vaga riktlinjer till brigadcheferna utan klara och tydliga operativa order. Detta framgår av dokument som frisläppts ur IDF:s arkiv i slutet av 1990-talet.

De order de militära cheferna fick innehöll däremot inga detaljer om hur förstörelsen av byarna och fördrivningen av invånarna skulle genomföras. Detta lämnades till de militära

cheferna att själva avgöra efter eget gottfinnande. Inte heller fanns några instruktioner till dem att de skulle behandla byar och bybor olika, till exempel i de fall där dessa fullständigt avsåg sig allt motstånd och överlämnade sig på nåd och onåd åt judarna. Deras öde blev ändå detsamma.

Den officiella israeliska historieskrivningen beskriver april 1948 som en vändpunkt. Enligt denna uppfattning var det en isolerad judisk befolkning i Palestina som hotades av utrotning, en andra "Förintelse", men nu övergick från försvar till anfall, efter att nära nog ha besegrats. Ingenting kan vara längre från sanningen. Den allmänna militära, politiska och ekonomiska balansen mellan judar och palestinier var nu sådan att icke endast var de flesta av judarna utom alla fara utan judarna hade dessutom, från slutet av november 1947 till slutet av mars 1948, lyckats slutföra första skedet av sin planerade etniska rensning av Palestina. Om det var någon vändpunkt i april 1948, så var det att det hade vänt från sporadiskt utförda anfall på byar och fördrivningar av dessas invånare till den systematiska, massiva etniska rensningen av Palestina.

Del 2: FRÅN APRIL 1948 – PLAN DALET SÄTTES I VERKET

Utgivarna av Ben-Gurions dagbok förvånades, när de upptäckte att ledaren för judarna i Palestina under tiden från 1 april till 15 maj 1948 syntes oberörd av de hot judarna stod inför, den "andra Förintelse", som han särskilt vid denna gärna framhöll med patos i sina tal. För sin inre krets talade han ett helt annat språk, räknade stolt upp namnen på alla de palestinska byar hans trupper just hade rensat på sina invånare. Hans enda verkliga fruktan gällde nog de isolerade judiska bosättningar som fanns i delar av Galileen och i Negev, liksom några delar av Jerusalem, där en möjlig arabisk armé skulle kunna komma till palestiniernas försvar. Men detta var – och det insåg Ben-Gurion och hans kumpaner – endast lokalt begränsade nackdelar. De judiska styrkorna hade förmågan att intaga många av de områden FN tilldelat den judiska staten. "Intaga" betydde här bara en sak: att massivt fördriva de palestinier som levde i dessa områden, både i städerna och i byarna.

Operation Nachshon – den första operationen enligt Plan Dalet

De isolerade judiska bosättningarna – vilka britererna efterhand godkände – visade sig bli belastningar, när spänningen mellan judar och palestinier sedan ökade. Transporter till dessa orter kunde inte alltid garanteras. Vägen från väster till den judiska kolonin i Jerusalem gick genom många palestinska byar och var särskilt svår att trygga för judisk samfärdsel. Därför blev dessa palestinska byar väster om Jerusalem det första målet, när Plan Dalet sattes i verket. Operationen kallades Nachshon och skulle bilda mönster för kommande anfall mot palestinska byar och stadsdelar.

Varje brigad, som skulle sättas in i operationen, beordrades att försätta sig i *Mazav Dalet*, Tillstånd Dalet, för att kunna genomföra Plan Dalet: "Ni övergår till Tillstånd Dalet för att genomföra Plan Dalet" – så inleddes varje order till förbanden. Därefter stadgade ordern: "vilka byar ni skall intaga, rensa eller förstöra bestäms enligt samråd med era rådgivare i arabfrågor och underrättelseofficerarna." I den officiella Plan Dalet skulle byarna få alternativet att ge sig, men i de operativa ordena till fältförbanden gavs intet utrymme för undantag: alla byarna skulle rensas på sina invånare och sedan förstöras. De enda skillnader mellan operationerna mot dessa byar var de olika tiderna: Alexandronibrigaden, som skulle rensa byarna längs Medelhavskusten, fick sin order i slutet av april; Golanibrigaden, som skulle rensa östra Galileen, fick sin den 6 maj.

Palmach-förbanden fick sin order redan 1 april. Den löd: "Huvudmålet för operationen är att förstöra de arabiska byarna ... och att vräka byborna, så att de blir en ekonomisk belastning för de allmänna arabiska styrkorna."

Operation Nachshon var en nyhet även i andra avseenden. Det var den första operation, där alla de judiska militära organisationerna strävade att verka såsom en enda armé och därmed lade grunden för den blivande israeliska armén.

Judiska soldater som deltog i denna operation såg sig ofta som ädla kämpar mot "nazister". "Nazisterna" var i detta fall fredliga och vapenlösa palestinska bybor, som endast ville fortsätta att leva som de och deras förfäder gjort, och 'Abd al-Qadir al-Husayni och hans paramilitära styrkor, som kom till dessa bybors försvar.

Den första av de många byar, som tömdes på folk och förstördes, var Qastal, belägen på sista västliga höjden före den sista stigningen till Jerusalem. Det enda som i dag finns kvar av byn är en minnestavla över de strider som här ägde rum mot en "fiendebas" – det vill säga byn.

Den 9 april stupade 'Abd al-Qadir al-Husayni under försvaret av Qastal. Hans död demoraliserade hans män så mycket att de övriga byarna blev ett lätt byte för de judiska styrkorna. Dessa omringade, anföll och intog byarna. Därefter drevs byborna ut ur sina hem, och byggnaderna raserades. I vissa av byarna anställde judarna massakrer på befolkningen. Bland de hemskaste exemplen var byn Deir Yassin, som föll samma dag som Qastal, den 9 april.

Deir Yassin

Operationen mot byn Deir Yassin, strax väster om Jerusalem, visade vilken systematisk karaktär Plan Dalet hade. Denna lilla idylliska by hade slutit en icke-angreppspakt med Hagana i Jerusalem. Den var likväl dömd att utplånas, eftersom den låg inom de områden som Plan Dalet förutbestämt att etniskt rensas. Men eftersom pakten med byn var i kraft, beslöt Haganas chefer att i stället sända trupper ur Irgun och Sternligan. Man kan undra vilka judarna bedrog mest med detta svekfulla förfarande. Hur som helt brydde man sig senare inte om att skilja mellan "vänligt" och "fientligt" sinnade byar.

När de judiska soldaterna trängde in i byn, pepprade de först husen med eld ur automatvapen, varvid många bybor dödades. Därefter samlade judarna de överlevande på ett ställe och mördade dem kallblodigt, många genast, andra först efter att ha grymt plågat dem. Många kvinnor våldtog judarna innan de mördade dem. På ett antal gravida kvinnor stötte judarna bajonetter i buken, så att de dödade två människoliv samtidigt. Ett femtiotal barn stympade judarna inför föräldrarnas ögon, innan de dödade dem jämte föräldrarna. Sammanlagt dödade judarna 250 människor i Deir Yassin.

Fahim Zaydan, som var tolv år när massakern förövades, överlevde sina skottskador. Han vittnade sedan:

"De tog ut oss en efter en, sköt en gammal man, och när en av hans döttrar skrek, sköt de henne också. Sedan ropade de på min bror Muhammad och sköt honom inför våra ögon, och när min mor skrek och böjde sig över honom, medan hon bar min lillasyster Hudra i famnen – hon ammade henne fortfarande – sköt de henne också."

Judarna hade ställt upp en mängd barn mot en mur och översållade dem sedan med kulor, "för skojs skull", innan de gav sig av. Det var bland dessa barn Fahim befann sig.

De judiska ledarna tillkännagav sedan stolt det stora antalet dödade i Deir Yassin som en varning till alla palestinier att ett liknande öde väntade dem, om de vägrade att lämna sina byar och fly.

Därefter utplånades fyra närbelägna byar: Qalunya, Saris, Beit Surik och Biddu. Hagana stannade bara någon timme i varje by, drev ut människorna, plundrade husen och sprängde sedan dessa.

Mordet på Palestinas städer

Den tillit judiska ledare visade i början av april till sin militärs förmåga att inte bara taga över de områden FN avsett för den judiska staten utan även rensa dem på palestinier kan ses i hur de omedelbart efter Operation Nachshon vände sig mot Palestinas viktigaste städer. Dessa anfölls systematiskt under april månad, medan FN-ombud och brittiska myndighetspersoner stod och såg på.

Offensiven mot städerna började med Tiberias. När vetskapen om massakern i Deir Yassin och en annan massaker tre dagar senare i Khirbat Nasr al-Din (3 km sydväst om Tiberias) nådde invånarna i Tiberias, flydde många av dem. Judiska trupper drev på denna flykt genom att granatbeskjuta staden och rulla ner tunnor med sprängämnen från kullarna utanför staden.

Som så många gånger förut, när det gällde palestinierna, visade sig britterna från sin sämsta sida. Först hindrade de ALA från att undsätta staden, så att endast 30 frivilliga nådde fram till den. Sedan lovade de att skydda staden mot judarna, vilket de naturligtvis inte gjorde, utan i stället uppmanade palestinierna att förhandla med judarna om ett allmänt uttåg.

Men ännu värre uppförde sig britterna vid mordet på städerna Haifa och Jaffa.

Den etniska rensningen av Haifa

Som tidigare nämnts, inleddes den systematiska judiska terrorn mot palestinierna i Haifa redan den 30 november 1947. Denna terror fortsatte och förvärrades i december och januari och drev uppskattningsvis 15 000 – 20 000 av stadens palestinska invånare på flykten. Staden besköts med granater från kullarna längre inåt land.

Den judiska operationen mot Haifa hade fått namnet *Misparayim*, ett ord som betyder ”sax” på hebreiska. Avsikten var att med en kniptångsoperation isolera staden från dess palestinska uppland. Haifa hade enligt FNs delningplan givits åt judarna, vilket återigen visar FNs orättvisa inställning – att skänka landets enda betydande hamnstad åt denna mot den palestinska majoriteten fientliga minoritet. Judarna ville givetvis ha denna hamnstad, men utan dess palestinska invånare. Britterna lät dem få som de ville, som vi snart skall se.

I egenskap av hamnstad var Haifa också britternas sista station inför deras uttåg. De hade först tänkt stanna till augusti men ändrade sig i februari till att lämna landet redan i maj månad. Det fanns därför gott om brittisk trupp kvar i Palestina, när judarna satte igång med att etniskt rensa Haifa.

I början av april intensifierade judarna sin terror mot Haifa. Den 18 april meddelade generalmajor Hugh Stockwell, befälhavare över norra sektorn med stab i Haifa, de judiska myndigheterna i staden att de brittiska styrkorna två dagar senare skulle avlägsnas från de ställen, där de var stationerade att bilda en buffert mellan stadens judar och palestinier. Denna buffert var det enda som hindrade de judiska styrkorna från att direkt anfalla de palestinska stadsdelarna, där fler än 50 000 människor fortfarande bodde kvar.

Uppdraget att anfalla gavs åt Karmelibrigaden, ett av de bästa förbanden i den judiska armén. Dess 2000 väl rustade soldater stod emot en illa rustad styrka av 500 frivilliga, huvudsakligen libaneser.

Att britterna drog bort, betydde att Operation Sax övergick i Operation Rensa Surdegen (*bi'ur hametz*). Namnet syftar på den judiska rit som utföres alldeles före påskfirandet, då alla spår av bröd eller mjöl avlägsnas ur husen. Det är tydligt att palestinierna skulle bli brödet och mjölet. Den etniska rensningen av Haifa sattes också i gång den 21 april, dagen före den judiska påsken.

Man kan nog inte säga att judarna med dylika symboliska anspelningar ansträngde sig att framställa sin religion i vacker dager inför icke-judar.

Den order chefen för Karmelibrigaden, Mordechai Maklef, utfärdade löd: ”Döda alla araber ni träffar på, sätt eld på alla brännbara föremål och använd sprängämnen för att få upp dörrarna.”

När denna order verkställdes inom den blott halvannan kvadratkilometer, där Haifas försvarslösa palestinska invånare levde hopträngda, flydde dessa i panik mot hamnen utan att taga några ägodelar med sig. Så snart de flytt, bröt eller sprängde sig judarna in i de övergivna husen och plundrade dem.

Bara några dagar därefter besökte Golda Meir det etniskt rensade Haifa. Hon berättar om den fasa hon kände, när hon steg in i övergivna palestinska hem, där lagad mat stod kvar på bordet, barnen hade lämnat leksaker och böcker på golvet och livet tycktes ha frusit på ett ögonblick. Detta intryck av fasa måste dock ha varit högst övergående, eftersom hon och hennes gelikar utan avbrott fortsatte med den etniska rensningen av palestinierna. Golda Meir var en av de 24 judar som skrev under Israels självständighetsförklaring den 14 maj 1948. Åren 1969-1974 var hon Israels premiärminister.

Tidigt i gryningen den 22 april drev judarna den kvarvarande palestinska stadsbefolkningen ner mot hamnområdet och trängde samman den på den gamla marknadens område, som låg hundra meter från hamnen. Sedan besköt de den tätande folkmassan från sluttningarna med 75 mm:s granatkastare. Folkmassan flydde då in på själva hamnområdet, varvid de trängde undan den poliskedja som bevakade grinden till detta. Människorna stormade de förtöjda båtarna, som naturligtvis var alldeles för få och små för att kunna användas till att evakuera en så stor mängd flyende människor. Det är inte svårt att föreställa sig vilka fasansfulla scener som utspelade sig. Här följer en ögonvittnesskildring:

”Män trampade ner sina vänner och kvinnor sina egna barn. Båtarna i hamnen fylldes snabbt med levande last. Trängseln i dem var fruktansvärd. Många båtar kapsejsade och sjönk med alla ombordvarande.”

När uppgifter om vad som hänt i Haifa nådde London, rasade utrikesminister Ernest Bevin mot Stockwell för hans ryggradslösa och svekfulla uppförande.

Safad

När Haifa föll, var endast några få av Palestinas städer alltjämt fria, däribland Acre, Nazaret och Safad. Safad hade nästan 12 000 invånare, 9500 palestinier och 2400 judar. Slaget om Safad började i mitten av april och varade till den 1 maj. Ett tusen välutbildade och välrustade judiska soldater ur Palmach anföll 400 arabiska frivilliga, varav endast 200 hade vapen. Stadens hela palestinska befolkning fördrevs.

Jerusalem

I april 1948 började judarnas anfall på de västra delar av Jerusalem som palestinier bebodde. Anfallet föregicks av granatkastarbeskjutning mot bostadsområdena, en beskjutning som hade pågått ända sedan den 1 januari.

Britterna, som vid denna tid fortfarande hade en stark militär närvaro i Palestina, ingrep vanligen inte, när judar förövade väpnad aggression mot palestinsk civilbefolkning. När judarna angrep Jeusalems stadsdel Shaykh Jarra, beslöt emellertid en brittisk befälhavare att göra en insats

Den order de judiska styrkorna fått var tydlig: ”Intag stadsdelen och förstör alla dess hus.” Anfallet inleddes den 24 april, men britterna lyckades hejda det, efter att Hagana sprängt 20 hus. Detta exempel visar hur annorlunda det kunde ha blivit, om britterna gjort sin plikt enligt både mandatets och FN:s bestämmelser.

Men beträffande övriga Jerusalem spelade britterna tvärtom en hemsk och svekfull roll. De avväpnade först de palestinska stadsborna och lovade att skydda dem för de judiska anfällen men svek sedan omedelbart sitt löfte.

En av de palestinska ledarna i staden, dr Husayn al-Khalidi, telegraferade till al-Hajj Amin al-Husayni i Kairo att stadens sjukhus var överfulla av de skadade och att man inte längre hade tyg till att svepa de dödade med. Det rådde fullständig anarki och panik i staden.

Det blev bara värre. De sista dagarna i april satte judarna igång med en intensiv, oupphörlig granatbeskjutning. Stadsdelen Qatamon föll, endast Shu'fat höll ut och vägrade ge upp. Izthak Levy, som var Haganas underrättelsechef i Jerusalem uppgav: "Medan rensningen av Qatamon pågick, började plundringen och rånandet. Både soldater och civila deltog. De bröt sig in i husen och tog möbler, kläder, elektrisk utrustning och livsmedel."

När arablegionen till sist, i mitten av maj, ingrep i striderna, hejdades rensningsoperationerna. Men då hade åtta stadsdelar i Västra Jerusalem och 39 byar i Stor-Jerusalem-området rensats, befolkningen fördrivits till Östra Jerusalem.

Acre

Kuststaden Acre (13 500 palestinier, 3900 judar) vid Haifavikens norra ända blev svår att kuva. Trots belägring och de judiska styrkornas dagliga beskjutning med tungt artilleri vägrade stadens invånare att ge sig. Acres svaga punkt visade sig dock vara dess vattentäkt, Kabrikällorna tio km norr om staden, varifrån vattnet hämtades med en akvedukt. Den 6 maj rapporterade Röda korsets lokala utsända till sitt högkvarter att tyfusbakterier tycktes ha tillsatts vattnet. Rapporten var försiktigt formulerad men lämnade likväl föga utrymme för tvivel om förövarna – Hagana. Hagana skyllde tyfusepidemin i staden på trängsel och bristande hygien. Denna bortförklaring avvisades av brittiska militära chefer, militärläkare och rödakorstjänstemän vid ett krismöte, som sammankallades den 6 maj i Acres sjukhus, sedan tyfussmittan redan skördat 70 dödsoffer. De drog i stället slutsatsen att smittan utan tvivel var vattenburen och förts in i staden utifrån genom akvedukten från Kabri. Mot Haganas "förklaring" talade också det faktum att smittan drabbat 55 brittiska soldater. "Ingenting liknande har någonsin hänt i Palestina", sade den brittiske befälhavaren, brigadgeneral Beveridge, till monsieur de Meuron, Röda korsets delegat i Palestina.

Tyfusepidemin och den intensiva granatbeskjutningen knäckte till sist Acres invånares moral. "Ge upp eller begå självmord. Vi kommer att förinta er till sista man", vrålade Haganas högtalare mot stadens invånare. De flesta lydde till sist befallningen. Den franske FN-observatören löjtnant Petite rapporterade sedan att, efter att staden den 17 maj givit sig för de judiska styrkorna, dessa hemföll åt en utbredd och systematisk plundring av de fördrivna palestiniernas egendom. Plundringen omfattade möbler, kläder och allt annat som de nya judiska inkräktarna kunde utnyttja och vars avlägsnande kunde avhålla de fördrivna från att återvända.

Några månader efter Acres erövring besökte löjtnant Petite staden för att undersöka uppgifter om att de palestinier som stannat kvar under judiskt välde behandlades illa. Löjtnant Petite rapporterade att judarna hade mördat åtminstone 100 civila araber i Acre. I synnerhet hade de mördat många invånare i stadens nya del, vilka vägrade att flytta till den del av gamla staden som judarna inte förstört och som de nu gjort om till ett arabiskt getto. Nya staden var numera förbjuden mark för araberna.

Det som hände Mohammed Fayez Soufi och fyra av hans vänner är betecknande. De hade bott i nya staden men sedan tvingats in i arabgettot. När de försökte taga sig till sina gamla hem för att hämta livsmedel, greps de av israeliska soldater, som under pistolhot tvingade dem att dricka cyanid. Mohammed överlevde genom att låtsas svälja giftet. De andra dog och deras kroppar kastade israelerna i havet. Flera dagar senare sköljdes de upp på stranden.

Att tvinga medlemmar av en misshaglig etnisk och religiös grupp att flytta in i getton och att sedan döda dem med cyanid – har vi inte ständigt och jämt fått höra att detta var något särskilt tyskt och särskilt ondskefullt, som dessbättre upphörde 1945?

I sitt krig mot palestinierna tillgrep judarna, vad gäller Acre, tydligen både biologiska och kemiska stridsmedel.

Senare i maj 1948 gjorde de ett nytt försök med biologisk krigföring, denna gång i Gaza. Det misslyckades dessbättre, tack vare ingripande av egyptisk militär. Fyra judar, däribland

David Horin och David Mizrachi, hade förklädda till araber försökt tillsätta tyfus- och dysenteribakterier i Gazas brunnar. Egypterna grep dem på bar gärning den 23 maj och förde dem till Egypten, där de ställdes inför rätta. De fyra brunnsförgifarna dömdes till döden och avrättades genom hängning tre månader senare. Inga officiella israeliska protester avhördes. Israels premiärminister David Ben-Gurion noterade händelsen i sin dagbok utan kommentar.

Många år efteråt har israeliska forskare klarlagt ytterligare fakta om brunnsförgifningen i Acre och det misslyckade försöket i Gaza. Enligt krigshistorikern Uri Milstein var tyfus-epidemin i Acre inte resultat av krigstida kaos utan en avsiktlig förgiftning förövad av Hagana/IDF. Milstein uppgav rent av namnet på den kompanichef som var omedelbart inblandad i operationen.

Baysan

Ungefär samtidigt som Acre ockuperades intog Golanbrigaden staden Baysan i operation Gideon. Efter de framgångsrika erövringarna av städerna Haifa, Tiberias och Safad var de numera mycket effektiva i sina massfördrivningar. De gav stadens befolkning ett ultimatum att lämna sina hem på tio timmar. Folket vägrade och sökte organisera ett försvar och utstå en belägring. Judarna besköt staden med artilleri och bombade den även från luften. Då gav staden upp motståndet, och den 11 maj tog judarna över den.

Jaffa

Jaffa var den sista palestinska stad som intogs under det brittiska styret. Jaffa var i likhet med många palestinska städer en gammal stad, i detta fall med rötter tillbaka till bronsåldern. Till Stor-Jaffas område hörde även 24 byar. Staden hade 17 moskeer. Idag står bara en kvar, men alla byarna är utplånade. I senare delen av april började fem tusen judar anfälla staden, som försvarades av 1500 frivilliga. Efter tre veckors belägring och strider föll staden den 13 maj. Stadens 50 000 invånare fördrevs omedelbart, med brittisk så kallad hjälp och medling, vilket dock inte betydde att civila inte urskillningslöst dödades. Liksom i Haifa drev judarna människorna bokstavligen ut i havet, när folkmassor försökte taga sig ombord på små fiskebåtar, samtidigt som judarna sköt på dem.

Rensningen fortsätter

Den 7 april hade Ben-Gurions rådgivande kommitté vid sitt möte beslutat att förstöra alla byar längs vägen Tel Aviv – Haifa, vägen Jenin – Haifa och vägen Jerusalem – Haifa och fördriva deras invånare. Mycket få av dessa byar klarade sig. Allt detta skedde innan en enda reguljär soldat från något arabiskt grannland hade satt sin fot i Palestina. Från den 30 mars till den 15 maj 1948 intog judarna 200 byar, förstörde dem och fördrev invånarna. Detta är ett faktum som måste upprepas gång på gång, eftersom det vederlägger judarnas lögn om att ”araberna” flydde först när ”den arabiska invasionen” börjat och för att bereda plats för den. Nästan hälften av de palestinska byar som judarna utplånade hade redan anfallits vid den tid då arabländernas regeringar motvilligt sände in sina trupper den 15 maj. Från den 15 maj till den 11 juni, när den första vapenvilan trädde i kraft, utplånade judarna ytterligare 90 byar.

”Vår armé marscherar framåt och erövrar de arabiska byarna, och deras invånare flyr som möss”, skrev Josef Weitz med stolthet.

Den 14 april skrev Ben-Gurion till Moshe Sharrett: ”Från dag till dag utvidgar vi vår ockupation. Vi intar nya byar och vi har bara börjat.”

I somliga byar, som låg nära städer, massakrerade de judiska styrkorna många civila för att injaga skräck i stadsbefolkningen och så driva den på flykten. Så gjorde de i byarna Nasr al-Din nära staden Tiberias, 'Ain al-Zaitun nära Safad och Tirat Haifa nära Haifa. I alla dessa tre byar mördade judarna grupper av män för att få i gång massflykt ur de närbelägna städerna.

Ordet ”män” hade för judarna en bred definition nedåt i åldrarna. Yngre än tioåriga pojkar klarade sig någorlunda. Äldre än tioåriga pojkar mördades med de vuxna männen.

'Ain al-Zaitun

Massakern i 'Ain al-Zaitun är den mest kända av de tre. Den har också blivit föremål för skönlitterär behandling: Elias Khourys roman *Solporten* och Netiva Ben-Yehudas kortroman *Mellan knutarna*.

Tidigt den 2 maj anfölls byn av judarnas kommandoförband Palmach under befäl av Moshe Kalman. Hans trupper mötte mycket ringa motstånd. Judarna besköt byn med granatkastare och överöste den därefter systematiskt med handgranater. Vid middagstid trängde Kalmans trupper in i byn. Byborna strömmade ut ur sina hus och samlades till en folkmassa, som viftade med en vit flagga. Judarna drev dem genast in på bytorget. En av byborna, Yusuf Ahmad Hajjar, sade till judarna att han liksom de andra hade kapitulerat och därför väntade sig att behandlas humant. Moshe Kalman gav honom då ett knytnävsslag i ansiktet och befallde honom att som straff slumpvis välja ut 37 ungdomar och barn. De övriga byborna trängdes utom synhåll, varpå de 37 unga bakbands och sedan sköts.

En judisk soldat, Hans Lebrecht, skrev en bok, där han återgav sina intryck av massakern: ”I slutet av maj 1948 beordrades jag av det militära förband jag tjänstgjorde i att bygga en tillfällig pumpstation och avleda vattnet från den ’övergivna’ byns källa, 'Ain Zaitun, att förse bataljonen med vatten. Byn hade fullständigt förstörts, och mitt i bråten låg många lik strödda. I synnerhet fann vi många kroppar av kvinnor, barn och spädbarn nära byns moské. Jag övertalade armén att låta bränna kropparna.”

Netiva ben-Yehuda var medlem av Palmach och deltog själv i anfallet på byn och massakern av dess invånare. Hon anger i sin bok antalet dödade bybor till flera hundra.

Palmach intog senare den närliggande byn Biriyya och lät liksom i 'Ain al-Zaitun bränna alla husen för att skrämma Safads icke-judiska invånare på flykten.

Lydnad för den överlägsna makten

Ett av de viktigare tecknen på att det var de judiska styrkorna, som hade övertaget 1948 och att det judiska samfundet i Palestina ingalunda hotades av utplåning, som judiska sagoberättare vill få oss att tro, var att flera av landets icke-judiska etniska minoriteter beslöt att lämna det palestinska lägret och ansluta sig till det judiska.

I början av april 1948 deserterade 500 drusiska soldater från ALA och gick över till de judiska styrkorna. De ville dock att judarna först iscensatte en låtsasstrid, varunder de skulle ge sig fångna och först därefter förklara sig lojala med sionismen. En sådan låtsasstrid utkämpades också nära staden Shafa al-'Amru (20 km nordost om Haifa).

Också kirkassierna beslöt att övergå till judarna, och 350 av dem anslöt sig till de judiska styrkorna, också de i april 1948.

Druser och kirkassier bildade kärnan till det som sedan blev Israels gränspolis. Det var en drusisk kapten, som kallblodigt mördade den palestinska skolflickan Iman Alhamas (född 1991) den 5 oktober 2004. Efter detta hjältedåd befordrades han till major.

Arabiska reaktioner

När judarna började intaga och förstöra palestinska byar i november 1947, verkade Galileen vara det enda område, där den syriske militären Fawzi al-Qawkji skulle ha kunnat hejda dessa angrepp. Han förde befäl över en styrka om två tusen man och utförde en rad angrepp på isolerade judiska bosättningar. Men detta var i det hela misslyckade försök, som aldrig kunde vända maktbalansen. Al-Qawkji begränsade sig också genom den taktik han använde: att splittra sina styrkor i strävan att försvara så många palestinska städer och byar som möjligt. Därmed kunde han aldrig uppnå lokal överlägsenhet.

Inseende sin militära underlägsenhet försökte al-Qawkji redan i januari 1948 förhandla fram ett vapenstillestånd med judarna och fortsatte därmed i februari och mars. I slutet av mars föreslog han en icke-angreppspakt och ett ömsesidigt fasthållande vid FN:s delningsplan. Judarna avvisade naturligtvis detta. Al-Qawkji genomförde aldrig någon viktigare offensiv, förrän judiska styrkor trängde in på områden som FN avsett för den arabiska staten.

Samtidigt anlände små grupper av frivilliga ur Muslimska brödrskapet till Palestina söderifrån, från Egypten. De var entusiastiska och offervilliga men odugliga som soldater och kunde därför inte göra något för att hindra judarnas etniska rensning av Palestina.

Arabländernas ledare var fulla av tomt prat om att rädda Palestina men gjorde intet. De hade tillräckligt många ögon och öron i Palestinas städer och byar för att vara okunniga om den katastrof som drabbade det palestinska folket. Men de fördröjde så länge som möjligt det ofrånkomliga militära ingripandet. De visste fuller väl inte bara att palestiniernas öde var beseglade utan också att deras egna arméer inte hade någon chans mot de överlägsna judiska styrkorna.

Arabledarna överlät avgörandet åt Arabförbundet, som också förhållade. Först i slutet av april 1948 fattade Arabförbundet beslutet att rekommendera en allmän arabisk intervention. Då hade redan 250 000 palestinier fördrivits från sina hem och 200 byar redan förstörts, tiotals städer tömts av judarna.

Det var al-Qawkjis nederlag i Marj Ibn 'Amir (eller Jizreeldalen), som övertygade arabledarna om att de behövde sända in reguljära styrkor. Al-Qawkji hade i början av april efter tio dagars strider misslyckats med att intaga kibbutzen Mishmar ha-Emeq. Detta var den enda arabiska offensiven före maj 1948.

Arabstaternas reaktion var svag förutom Syriens. Syrien lyckade också övertala Irak att utbilda frivilliga för insats i Palestina. Det rådde ingen brist på frivilliga, unga män som förgad sig över sina regeringars handlingsförlamning.

Jokern i leken var kung Abdullah av Transjordanien. Hans armé, Arablegionen, var den bästa arabiska armén, och det fanns förband av den här och var inne i Palestina. Dessa soldater var visst villiga att strida för att skydda byborna, deras hem och odlingar, men de hölls i stort sett tillbaka av sina officerare. Under de judiska operationerna hela 1948 fram till mitten av maj, när 250 000 palestinier fördrevs, stod legionen och passivt såg på. Det var ju i januari som kung Abdullah hade träffat sin överenskommelse med de judiska ledarna. I februari hade Jordanien i tysthet fått den brittiska regeringens välsignelse att annektera de delar av den för araberna avsedda palestinska staten som inte judarna tog. I gengäld lovade jordanierna att inte operera utanför dessa gränser, det vill säga Östra Jerusalem och det som nu är Västbanken.

Den 2 maj ägde det slutliga möte rum mellan representanter för judarna och Jordanien som bestämde arablegionens begränsade roll. Den judiske representanten Shlomo Shamir sade att för sionisternas del hade den av FN anvisade arabiska palestinska staten nu krympt till omfatta endast Västbanken, och denna var judarna villiga att avstå till jordanierna. Jordaniens representanter föreslog vid mötet att Jerusalem skulle delas liksom övriga Palestina. Shamir avvisade förslaget, då han visste att Ben-Gurion var övertygad om att hans armé var stark nog att taga hela Jerusalem.

Kung Abdullah gjorde allt han kunde för att synas på allvar deltaga i den gemensamma arabiska insatsen för Palestina mot judarna. Men i praktiken var hans huvudmål att säkra judiskt godkännande för den jordanska annekteringen av Västbanken.

Ben-Gurion å sin sida tog aldrig för givet att jordanierna skulle hålla sig till den begränsade roll han tilldelat dem, utan försöka taga för sig mera. Detta stärker intrycket av att han var viss om att äga tillräcklig militär styrka att bekämpa arablegionen, om så skulle erfordras, och samtidigt fortsätta sin etniska rensning av Palestina med oförminskad kraft.

Som det sedan visade sig, fick Legionen kämpa för att genomföra annekteringen, trots avtalet med Israel. Bara några veckor efter mandatets upphörande försökte den israeliska armén rycka till sig delar av Västbanken. Legionen lyckades emellertid försvara dem tills kriget var över. Därmed räddade de jordanska och även irakiska styrkorna 250 000 palestinier från att mördas och fördrivas av judarna. Det skulle dock vara endast 19 år.

Det palestinska ledarskapet var nästan fullständigt tillintetgjort. Endast några få ledare blev kvar att bekämpa det judiska övertagandet av deras land: Emil Ghori, Ahmad Hilmi, Rafiq Tamimi, Mu'in al-Madi och Husain al-Khalili och framför allt 'Abd al-Qadir al-Husaini, som försökte organisera en motståndsarmé och kämpade tappert tills han stupade den 9 april. Liknande försök gjordes av Hasan Salameh och Nimr Hawari.

Det palestinska motståndet var alltså hopplöst underlägset och fåfängt. Däremot lyckades de judiska mytternas sprida sagan om att den judiska staten alldeles vid sin födelse nästan som ett under undgick en "andra förintelse". Genom att utnyttja denna feta lögn lyckades Israel sedan säkra ett massivt stöd från judiska församlingar i hela världen.

Diplomatiska försök att rädda Palestina

I mars 1948 hade Förenta staternas regering genom sina representanter på platsen fått fullt klart för sig att det pågick en omfattande etnisk rensning i Palestina. Den 12 mars 1948 framlade amerikanska utrikesdepartementet ett förslag till FN att i delningsplanens ställe införa ett internationellt förvaltningskap över Palestina på fem år, under vilken tid båda parter skulle förhandla fram en lösning. Såsom USAs FN-ambassadör uttryckte det: "Den amerikanska ståndpunkten är att Palestinas delning inte längre är ett hållbart alternativ." FNs medlemsstater tyckte om denna tanke. Men den gjordes om intet genom den mäktiga judelobbyn i Förenta staterna, som övade ett starkt inflytande på president Truman.

Britternas ansvar

Antingen britterna visste om Plan Dalet eller ej, gav de klart till känna, så snart denna plan antogs av judarna, att de inte längre var ansvariga för lag och ordning i de områden, där de fortfarande hade trupper stationerade, och begränsade sin verksamhet till att skydda dessa trupper. Detta innebar att hela det palestinska folket nu överlämnades åt judarnas godtycke och urskillningslösa våld.

Palestinier säger ofta att huvudansvaret för den katastrof som drabbade dem faller på britterna. Faktiskt avstod britterna från något allvarigare menat ingripande mot judarna redan i oktober 1947. I december 1947 hade de fortfarande 75 000 man i Palestina.

Britterna medverkade faktiskt på olika sätt i judarnas etniska rensning. Till exempel försåg de judarna med palestinska lagfartshandlingar och andra viktiga dokument, som de fotokopierade innan de förstörde dem, vilket var det vanliga i avkolonialiseringsprocessen eller snarare omkolonialiseringsprocessen, eftersom palestinerna nu skulle få andra kolonialherrar och vida värre sådana. Militär övermakt är första förutsättningen för folkfördrivning och ockupation, men byråkratin är inte mindre viktig för det effektiva genomförandet av den etniska rensningen, som inte bara handlar om att beröva folket dess egendom utan också att fördela denna som byte åt de nya herrarna. Förstörandet av lagfartshandlingar och andra bevis för palestinernas äganderätt till sitt land var ett viktigt byråkratiskt led i den etniska rensningen.

Förenta nationernas svek

Enligt FNs delningsresolution skulle FNs representanter vara närvarande på marken för att övervaka att delningen skedde såsom beslutat. Resolutionen innehöll mycket tydliga krav, däribland att FN lovade att hindra varje försök någonsin att konfiskera land som tillhörde den andra partens medborgare.

FNs representanter hade emellertid bara begränsat tillträde till Palestina. Britterna tillät den etniska rensningen att ske och hindrade, så länge mandatet varade, FN:s ansträngningar att ingripa. Efter den 15 maj 1948 fanns dock inga ursäkter för FN:s svek mot palestinierna, vilkas öde de överlämnat i händerna på en grupp, som sedan slutet av 1800-talet tydligt uttalat sin avsikt att fördriva dem ur deras eget land.

Låtsaskriget

Egypten skickade endast tio tusen man, varav nästan hälften var frivilliga ur Muslimska brödraskapet. Dessa hade suttit i fängelse men släppts för att delta i kriget. De saknade all militär utbildning och var ingen match för judarna.

Syrierna var bättre utbildade och deras politiker mer engagerade, men det lilla antal som skickades till Palestina presterade så dåligt att före maj månads utgång hade Ben-Gurion och hans rådgivande kommitté börjat fundera på att utvidga den judiska staten in på syriskt område och annektera Golanhöjderna.

De irakiska trupperna uppgick till några tusen och hade av sin regering beordrats att följa jordanska direktiv, det vill säga inte angripa den judiska staten utan endast försvara den del som anslags åt kung Abdullah, nämligen Västbanken.

I tre veckor lyckades dessa arabiska förband hålla de områden som FN anslagit åt den arabiska palestinska staten. Men de fann mycket snart att de tänjt ut sina underhållslinjer för långt och fick brist på både ammunition och drivmedel. De hade också ont om vapen, eftersom deras huvudsakliga vapenleverantörer, England och Frankrike, hade belagt Palestina med embargo. Den judiska staten däremot hade villiga vapenleverantörer i Sovjetunionen och dess kommunistiska satellitländer i Östeuropa.

Slutligen var de arabiska styrkorna illa samordnade, vilket berodde på att Arabförbundet utsett dubbelspelarnas konung Abdullah att leda den gemensamma insatsen.

De arabiska truppers närvaro var aldrig tillräcklig för att hejda judarnas etniska rensning av Palestina. De rensningsoperationer, som företogs i senare halvan av maj, skilde sig inte från dem i förra halvan av månaden och dem i april. Israel hade tillräcklig militär styrka att både konfrontera arabarmeen och att fortsätta utdrivandet av palestinierna.

Det har påståtts att den syriska armén utgjorde ett verkligt hot mot Israel vid denna tid och att den opererade från 15 maj in i december. Men det var bara de tre dygnet mellan den 15 och 18 maj, som syriskt artilleri, pansar, infanteri och flyg utgjorde något som helst hot för de judiska styrkorna. Redan några dagar senare hade insatserna blivit mer sporadiska och mindre effektiva. Efter första vapenvilan hade syrierna redan börjat sitt återtåg.

Det är också en ren lögn, som fortfarande står i israeliska läroböcker, att judarna försökte övertala palestinierna att stanna kvar i sina byar. Tvärtom framgår tydligt av de order som de judiska fältförbanden fick av sitt överkommando att dessa skulle rensa de palestinska byarna på deras invånare.

Ordern löd: tihur

Det ord ord oftast användes i dessa order var *tihur*, som just betyder rensning. Ben-Gurion och hans närmaste män behövde från och med nu, mitten av maj, inte fundera på utformandet av Plan Dalet. Den verkställdes såsom avsett, och brigadcheferna behövde ingen ytterligare vägledning ovanifrån. I stället upptogs deras tankar om huruvida de hade trupper nog att föra ett tvåfrontskrig: mot arabarmeen och den miljon palestinier som nu enligt internationell lag den 15 maj blivit israeliska medborgare. Två veckor senare behövde de inte hysa sådana farhågor längre.

En av de judiska brigaderna, Alexandroni, fick uppdraget att rensa byarna öster och norr om Tel Aviv och Jaffa, sedan förflytta sig norrut och tillsammans med andra förband börja avfolka den palestinska kusten ända upp till Haifa.

Ordern gavs den 12 maj. Den löd bland annat: ”Ni skall mellan den 14 och 15 maj intaga och förstöra Tira, Qalansuwa och Qaqun, Irata, Danba, Iqtaba och Shuweika, intaga men inte förstöra Qalqilya ...” Inom två dygn kom nästa order till brigadstaben: ”Ni skall anfalla och rensa Tirat Haifa, ‘Ain Ghazal, Ijzim, Kfar Lam, Jaba, Ain Hawd och Mazâr.”

Allt som allt blev det 64 byar inom det område som sträckte sig mellan Tel-Aviv och Haifa, en rektangel på 100 km gånger 15–20 km. Ett litet antal byar gjorde modigt motstånd och rensades inte förrän i juli. I andra halvan av maj var den viktigaste trofén byn Tantura

Massakern i Tantura

Tantura var en av de största kustbyarna och hade omkring 1500 invånare, som levde av jordbruk, fiske och arbete i det närbelägna Haifa. Dess ödesdag randades den 22 maj 1948, när Alexandronibrigaden intog den.

Judarna anföll byn mitt i natten från fyra håll, från havssidan i båtar. Byborna föstes ihop och drevs under vapenhot ner mot stranden. Där skilde judarna männen från kvinnorna och barnen. De senare fördrevs till det närbelägna Furaydis, där de överlevande männen kunde förenas med dem ett och ett halvt år senare. De många hundra männen beordrades att sätta sig på stranden och vänta. Återigen betonas att ”män” betydde även pojkar från tio års ålder.

Den man väntade på var underrättelseofficieren Shimshon Mashvitz, som bodde i närheten.

När han anlant satte han genast i gång med att välja ut dem som skulle mördas. Därvid utgick han från de i föregående artikel nämnda byregistren. En lokal angivare (iförd huva med håll för ögonen) hjälpte till med identifieringarna.

Det var inte bara dessa män och pojkar på stranden, som judarna mördade. Dessförinnan hade de skjutit vilt omkring sig i byn och inne i husen.

Så här beskrev en judisk officer mördandet i Tantura:

”Fångarna leddes i grupper 200 meter bort och sköts där. Soldater gick fram till chefen och kunde säga, ”min kusin dödades i kriget”. Chefen beordrade trupperna att taga en grupp om fem till sju män åt sidan och döda dem. Sedan kom en soldat och sade att hans bror hade stupat i en av striderna. För en bror var vedergällningen större. Chefen beordrade då att taga ut en större grupp att skjutas, och så fortsatte det.”

När blodsorgerna i byn var över, beordrades två palestinier att hjälpa juden Mordechai Sokoler, som ägde den traktor som användes vid nedgrävandet av liken. År 1999 uppgav denne Sokoler att han mindes det exakta antalet kroppar han begravde: 230. ”Jag lade dem en och en i graven.”

Brigadernas blodsspår

Efter Alexandronibrigaden följde Golanibrigaden, som fick i uppgift att anfalla byar, som de andra brigaderna av någon anledning missat eller ännu inte tagit.

De order brigaderna senare fick var mer uttryckliga. Man gjorde skillnad mellan *le-taher*, att rensa, och *le-hashmid*, att förstöra. I det förra fallet fördrev man befolkningen men lät husen stå kvar. I det senare fallet också sprängde eller brände man husen och lade sedan minor i ruinerna för att hindra befolkningen att återvända.

I Israels militära arkiv finns en förfrågan från Qiryati-brigadens chef. Den är daterad den 22 maj 1948, och däri frågar han om han får använda schaktmaskiner att förstöra byarna med i stället för sprängmedel, som Plan Dalet beordrar. Denna förfrågan visar vilket låtsaskrig det var mot arabstaterna. En vecka in i detta krig har en brigadchef tid nog att använda en långsammare metod för att utplåna de tjugotals byar som står på hans lista.

Hämndeakter

Det gick emellertid inte alltid judarna väl i händer. Ett misstag de gjorde var att sända truppkolonner genom ett tätbefolkat palestinskt område, som ännu inte erövrats. Fler än 200 judiska soldater plikta med livet därför.

I maj igångsattes operation Ben Ami som en direkt hämn för denna förlust. Byarna Sumiriyya, Zib, Bassa, Kabri, Umm al-Faraj och Nahr utsågs att bli offer för en grymmare variant av de judiska förbandens vanliga ”förstör och driv ut”-program: ”döda männen, förstör och bränn ner Kabri, Umm al-Faraj och Nahr.”

Därmed följde en av de snabbaste rensningsoperationerna i en av de tätast befolkade delarna av Palestina. Inom 29 timmar förstördes nästan alla palestinska byar i nordvästra Galileen, alla belägna inom den tilltänkta arabiska staten. Med andra ord tog det de judiska trupperna bara litet mer än ett dygn att förvandla ett område, som till 96 procent var befolkat av palestinier och bara 4 procent judar, till ett så gott som rent judiskt område. Detta var dessutom stora byar: Kabri hade 1500 invånare, Zib 2000 och Bassa 3000.

Nizar al-Hanna återberättar vad hans mormor bevittnade vid massakern i Bassa (19 km norr om Acre):

”Min mormor var en tonårsflicka, när de israeliska trupperna trängde in i Bassa och beordrade alla unga män att ställa upp sig, varefter de mördades framför en av kyrkorna. Min mormor såg på när två av hennes bröder, den ene 21 år och den andre 22 år gammal, båda nygifta, mördades av Hagana.”

I slutet av maj var det tydligt att ingen yttre makt kunde stoppa judarnas etniska rensning av Palestina, att det enda de invaderande arabiska styrkorna kunde uträtta var att angripa isolerade judiska bosättningar, men att de därutöver var lika svaga och ineffektiva som de första irreguljära och paramilitära arabiska styrkorna.

Denna insikt försatte judarna i ett upprymt sinnestillstånd, vilket klart kom till uttryck i de order som gavs till de tolv israeliska brigaderna att börja överväga att ockupera Västbanken, Golanhöjderna och södra Libanon.

Den 24 maj 1948 skrev Ben-Gurion i sin dagbok:

”Vi skall upprätta en kristen stat i Libanon, vars sydgräns skall vara Litanifloden. Vi skall knäcka Transjordanien, bomba Amman och förstöra dess armé, och då faller Syrien, och om Egypten alltså fortsätter att kämpa, skall vi bomba Port Said, Alexandria och Kairo. Detta blir hämnden för vad de – egypterna, arameerna och assyrierna – gjorde mot våra förfäder i biblisk tid.”

Samma dag mottog den israeliska armén en stor leverans av modernt artilleri från det kommunistiska östblocket. Israel hade nu ett starkare artilleri än arabarmeerna sammantagna

Rensningarna intensifieras i juni

I juni gjorde den av FN utsedde medlaren greve Folke Bernadotte ansträngningar att få till stånd en vapenvila. Samtidigt pågick den etniska rensningen av Palestina oförminskat. Den 5 juni noterade Ben-Gurion i sin dagbok: ”Idag ockuperade vi Yibneh – det var intet allvarligt motstånd – och Qaquun. Här fortsätter rensningsoperationen (*tihur*), har inte hört om de andra fronterna.”

I slutet av maj visade Ben-Gurion i sin dagbok ett förnyat intresse för den etniska rensningen. Han gjorde upp listor över namnen på de erövrade byarna, antalet därur fördrivna människor, jordarealen.

Den 7 juni sammankallade han till ett möte i sitt eget hus att utreda hur mycket pengar som plundrats ur ”arabernas” banker, hur många fruktlundar och andra tillgångar som beslagtogs. Hans finansminister Eliezer Kaplan, övertalade honom därvid att bemyndiga beslagtagandet av all palestinsk egendom man dittills tagit, detta för att förhindra de gräl om bytena som redan hotade bryta ut mellan de rovgiriga judarna.

Första vapenvilan

Greve Folke Bernadotte lyckades förhandla fram en första vapenvila. Den trädde i kraft den 8 juni (i praktiken 11 juni) och skulle vara fyra veckor. Under vapenvilan ägnade sig den israeliska armén åt en massiv förstörelse av redan tömda palestinska byar.

I juni månad erhöll israeliska krigsmakten en ganska stor leverans av nya flygplan. Från och med juli använde judarna skoningslöst flyg vid de etniska rensningarna. Genom att beskjuta och bomba civila bybor från luften drev man dem på massflykt.

I början av juni nöjde sig Ben-Gurion med att fokusera på övre Galileen upp mot gränsen till Libanon. Området försvarades av ALA, två tusen man stark, men ineffektiv på grund av bristen på vapen och ammunition. Galileen låg alltså vidöppet för ett judiskt anfall. Men med början i juni och allt mer de följande månaderna bjöd byinvånarna själva judarna motstånd. Detta är orsaken till att det idag fortfarande finns palestinska byar kvar i Galileen till skillnad från Marj Ibn 'Âmer, kustlandet, de inre slätterna och norra Naqab (Negev).

De palestinska bybornas förtvivlade mod gjorde samtidigt judarna än brutalare, mer beslutssamma än någonsin att hemfalla åt urskillningslöst massdödande. En av de första byar som råkade ut för denna behandling var Mi'âr.

Taha Muhammad 'Ali var sjutton år gammal den 20 juni 1948, när judiska soldater trängde in i byn Mi'âr. Han blev sedan en berömd poet, vilkens dikter översatts till hebreiska, engelska och franska. Han blev vittne, när i solnedgången de judiska soldaterna började skjuta urskillningslöst på de palestinska bönderna, som alltjämt i kvällningen arbetade på sina åkrar. Sedan judarna tröttnat på detta blodiga nöje, började de förstöra byns hus. Fyrtio människor dödades vid detta tillfälle.

Safuriyya var en av de första byar judarna flygbombade. I juli 1948 skulle många fler byar terroriseras på detta sätt, men i juni var det fortfarande ovanligt. Efter flygbombningarna kom markanfallen, inte bara mot byn utan också mot de grottor, där byns kvinnor och barn sökt skydd. En överlevande, Abu Salim, berättar: *"Kvinnorna och barnen drabbades snart av judarna, och min mor dödades av trupperna. Hon försökte taga sig till Bebådelsekyrkan. Judarna släppte en bomb, och hon träffades i magen."* Många av byborna, däribland Abu Salims fader och hustru, flydde till den närbelägna byn Reina, där en kristen familj tog hand om dem, gav dem mat och kläder. Flera bybor sökte efter några månader i skydd av nattmörkret taga sig tillbaka till sin by för att hämta kvarlämnade kläder. Judiska soldater överraskade dem och sköt dem på fläcken.

Mellan vapenvilorna

Den 8 juli hade den första vapenvilan gått ut. Det tog FN-medlaren greve Folke Bernadotte tio dagar att förhandla fram en ny vapenvila, som trädde i kraft den 18 juli. Man kanske skulle tro att vapenvilorna hade betydelse för judarnas etniska rensning av Palestina, att när deras militära styrkor inte behövdes för att bekämpa arabarmeerna de kunde ägna sig mer effektivt åt att tömma de palestinska städerna och byarna på deras invånare. I själva verket var det snarare tvärtom: de visade sig för judarna lättare att samtidigt strida mot arabarmeerna och genomföra etniska rensningsaktioner i stor skala.

Det tydligaste exemplet på detta är fördrivningarna av befolkningen ur de två palestinska städerna Ludd och Ramle, tillsammans 70 000 människor. Dessa rensningar förövalade judarna nämligen mellan de båda vapenvilorna.

De båda vapenvilorna blev därför ett visst skydd för palestinierna, om än otillräckligt. Dessa vapenvilor var greve Folke Bernadottes förtjänst. Utsedd av FN till medlare anlände han till Palestina den 20 maj. Han stannade där till den 17 september, då han mördades av judiska terrorister tillhörande Lehi eller Sternligan under ledning av Yitzhak Jaziernicki, mera känd som Israel Shamir. Åren 1983–1984 och 1986–1992 var han Israels premiärminister.

Greve Bernadotte mördades för att han vågade lägga fram ett förslag om att åter dela Palestina och att kräva de fördrivnas ovillkorliga rätt att återvända. Redan under den första vapenvilan hade han fordrat att de fördrivna skulle repatrieras, och när han upprepade detta krav i den rapport han lämnade FN den 16 september, mördade judarna honom dagen därpå.

Emellertid antog FN den 4 november greve Bernadottes krav på de fördrivnas rätt att återvända i sin resolution nr 194.

I kustområdet söder om Haifa återstod tre palestinska byar efter de tio dagars strider som inföll mellan de båda vapenvilorna. Ben-Gurion gav order om att anfällen skulle fortsätta även efter vapenvilans ikraftträdande. Judarna ljög om att insatsen mot de tre byarna bara var en normal polisinsats och kallade därför operationen *Shoter*, polisman, på hebreiska.

Operation *Polisman* började den 25 juli, exakt en vecka in i den andra vapenvilan. Den största av de tre byarna, Ijzim, med tre tusen invånare, höll också ut längst. Ett litet antal beväpnade bybor höll stånd mot hundratals judiska soldater. Judarna satte då in flyganfall mot byn. Sedan byn fallit den 28 juli uppgav judiska underrättelseofficerare: ”våra styrkor samlade ihop 200 lik, många efter civila som dödats av våra flygbombningar.”

Operation Dani

Operation Dani var anfallet på och rensningen av de två palestinska städerna Ludd och Ramle, som låg på vägen mellan Jaffa och Jerusalem. Ludd hade ungefär 50 000 invånare, Ramle 20 000.

Ludd var känd som moskeernas stad. Flera av dessa moskeer var berömda i hela den muslimska världen. Till exempel den stora moskén al-‘Umari, som byggdes under mamlukerna av sultan Rukn al-Din Baybars, vilken återtog staden från korsfararna. En annan välkänd moské var stadens huvudmoské, Dahmash, som rymde 800 bedjande.

Den 10 juli utsåg Ben-Gurion Yigal Allon att leda anfallet och Yitzhak Rabin till hans ställföreträdare. Allon beordrade först att flygbomba staden, den första palestinska stad som utsattes för detta. Därefter följde ett markanfall rakt mot stadens centrum. Stadens fåtaliga försvarare tog skydd i Dahmash-moskén. Efter några timmars strid kapitulerade de för att mördas inne i mosken, 176 män. På gatorna närmast moskén räknade stadsbor sedan 250 döda män, kvinnor och barn. Detta var den 13 juli. Dagen därpå gick judiska soldater från hus till hus, tvingade ut invånarna och drev dem ut ur staden i riktning mot Västbanken. De fick inte taga några tillhörigheter med sig. Det var närmare 50 000 människor, varav hälften redan var fördrivna från byar i närheten.

År 1998 berättade Spiro Munayar för sociologen Salim Tamari om vad han bevittnat i Ludd denna hemska dag i juli 1948. Munayar var vid denna tid en ung läkare, som arbetade vid stadens sjukhus tillsammans med dr George Habash, som sedan skulle grunda Folkfronten för Palestinas befrielse. Han såg de judiska truppernas intagande av staden, massakern vid moskén, hur de judiska trupperna trängde in i husen och drog ut familjerna, utan att skona en enda. Han såg hur judarna sedan plundrade husen och rånade människorna på deras ägodelar, innan de befallde dem att marschera mot Västbanken, en av årets varmaste dagar på ett av Palestinas hetaste ställen.

Från sin arbetsplats sjukhuset mindes han den ändlösa raden av döda kroppar och alltjämt levande svårt sårade, som fördes in från slaktscenerna. Han berättade hur soldaterna satte upp spärrar på alla vägar som bar söderut, där de hejade de flyende och kroppsvisiterade dem, särskilt kvinnorna, på jakt efter smycken och andra värdesaker, halsband, armband, ringar och allt som kunde vara gömt i kläderna.

Ett fåtal västerländska journalister tilläts närvara vid den etniska rensningen av Ludd. Keith Wheeler från *Chicago Sun Times* var en av dem. Om de judiska truppernas framfart skrev han bland annat: ”Praktiskt taget allt i deras väg dog. Av kulor genomborrade lik låg vid vägkanten.” En annan, Kenneth Bilby, från *New York Herald Tribune*, gjorde sig ingen möda att

dölja sin entusiasm: ”liken av arabiska män, kvinnor och även barn omkringströdda efter det hänsynslöst lysande anfallet.”

Som Jonas De Geer en gång påpekade i *Salt*, är de två enda politiskt korrekta inställningarna till judarna medlidande eller beundran. Det var beundran som mr Bilby uttryckte. Även i sin hänsynslöshet mot kvinnor och barn är judarna – helt enkelt lysande.

Journalisten från brittiska *Economist* konstaterade: ”De arabiska flyktingarna berövades systematiskt sina ägodelar, innan de skickades på sin marsch till gränsen. Bohag, livsmedel, kläder, allt måste de lämna efter sig.”

Den närliggande staden Ramle hade judarna anfällt två dagar tidigare, den 12 juli, men de intog den först efter Ludd. Skräckslagna över vad som hänt i Ludd sökte stadens styresmän nå ett avtal med judarna om att befolkningen skulle få stanna i sin stad. Detta syntes judarna gå med på. De judiska trupperna trängde in i staden den 14 juli och började genast söka efter och gripa enskilda personer. Tre tusen sådana förde de sedan ut ur staden till fångläger i närheten. Samma dag började de plundra staden. Befälhavaren vid denna operation var Yitzhak Rabin, som senare blev Israels premiärminister. Han mindes att Ben-Gurion kallat honom till sitt kontor för att diskutera både Ludds och Ramles öde: ”Yigal Allon frågade, vad skall vi göra med befolkningen? Ben-Gurion viftade med handen i en åtbörd som sade: ’Driv ut dem!’”

Båda städernas befolkning tvingades marschera utan mat och vatten ända bort till Västbanken, varunder många av dem dog av törst på vägen. Särskilt svårt led givetvis de yngsta barnen, äldre människor, sjuka och gravida kvinnor, varav många började föda, ofta för tidigt. Inga av de barn som föddes under marschen överlevde. De kunde inte ens begravas, utan de små kropparna fick lämnas vid vägkanten, endast delvis täckta av grästorvor.

Arablegionen, som fått överge tvillingstäderna Ludd och Ramle, försvarade i gengäld Latrunområdet, och så segt att slaget om detta inristades i judarnas kollektiva minne som deras största nederlag i kriget. Det bittra minnet av detta fiasko kom upp till ytan år 1967, när Israel ockuperade området. Som hämnd för nederlaget 1948 fördrev då judarna invånarna i tre av byarna i Latrundalen: Beit Nuba, Yalu och Imwas.

Den andra vapenvilan kränktes med detsamma den trädde i kraft. Under dess första tio dagar intog judiska styrkor särskilt viktiga byar norr om Haifa. Damun, Imwas, Tamra, Qabul och Mi’ar intogs därmed. Därmed var intagandet av Västra Galileen fullbordat.

Massakern i Dawayima

Massakern i Dawayima var troligen den värsta under hela den etniska rensningen av Palestina. Denna by låg 18 km nordväst om al-Khalil (Hebron).

En FN-rapport av den 14 juni 1949 förklarar varför denna massaker inte uppmärksammades, trots att den var värre än den i Deir Yassin: ”Arablegionen (den armé som kontrollerar området) fruktade att om nyheten om detta fick spridas, skulle den få samma inverkan på bondebefolkningens moral som Deir Yassin fick, nämligen att ge upphov till en ny våg av arabiska flyktingar.”

Det var väl i stället jordanierna som fruktade att anklagas för att inte ha ingripit. FN-rapporten byggde huvudsakligen på muktharens (byäldstens) vittnesmål. Han hette Hassan Mahmoud Ihdeib och omtalade följande:

En halvtimme efter middagsbönen fredagen den 28 oktober 1948 hörde han skottlossning från den västra delen av byn. När han begav sig dit för att undersöka, såg han omkring tjugo pansarfordon närma sig på vägen från Qubeiba, en andra trupp som närmade sig på vägen från Beit Jibrin och ytterligare andra pansarfordon på vägen från Mafkhar. När pansarfordonen kommit närmare än 500 meter från byn, öppnade trupperna eld med automavapen och granatkastare och anföll byn i en halvcirkelliknande rörelse, så att de omringade byn från väster, norr och söder. En avdelning av pansarfordonen rullade in i byn, medan trupperna sköt med automatvapen. Judiska soldater hoppade sedan ur fordonen och spred ut sig på byns gator,

varunder de sköt urskillningslöst på allt de såg. Byborna började fly ut ur byn, medan de äldre sökte skydd i moskén och andra i en närbelägen grotta som hette Iraq al Zagh. Skottlossningen pågick ungefär en timme. Följande dag samlade byäldsten dem som flytt, och de kom överens om att återvända till byn för att taga reda på vad som hänt dem som stannat kvar. Han uppgav att det i mosken låg ett sextiodal döda, de flesta gamla män, däribland hans egen far. Han såg också ett stort antal lik på gatorna, män, kvinnor och barn. Han begav sig sedan till grottan Iraq al Zagh. Där fann han liken efter 85 människor, återigen män, kvinnor och barn. Därefter genomförde mukhtaren en folkräkning av byns invånare. Då visade det sig av 455 människor saknades, 280 män och 175 kvinnor och barn. Detta var enbart förlusterna av byns ursprungliga invånare, men byn hade tagit emot cirka fyra tusen flyktingar, och förlusterna i människoliv bland dessa var omöjliga att bestämma. Mukhtaren framhöll att byn inte hade fått order att kapitulera och att de judiska trupperna inte mött något motstånd.

Också de judiska soldater som deltog i massakern berättade om fasaväckande scener: spädbarn med sönderslagna skallar, kvinnor som våldtogs och brändes inne i sina hus, män som högs ihjäl. En kvinna, som bar på ett nyfött barn, fick av judarna befallning att passa upp på dem vid deras måltider. De tvingade henne att tjäna dem på detta sätt en dag, varefter de sköt både henne och barnet.

Sammanfattning och avslutande betraktelse

Sedan beslutet om den etniska rensningen hade fattats, tog det bara sex månader att genomföra den. När den var genomförd, hade mer än hälften av Palestinas ursprungsbefolkning, nära 800 000 människor upprotats, dödat eller fördrivits från sina hem. 531 byar hade utplånats och elva städer hade tömts på sina invånare. Både planen och dess systematiska genomförande är ett solklart fall av etnisk rensning, som i dag enligt folkrätten definieras såsom ett brott mot mänskligheten.

Artikel 49 av Fjärde Genèvekonventionen av år 1949 stadgar utan minsta tvetydighet att ”Tvångsförflyttningar av individer eller folkmassor liksom deportationer av skyddade personer från ockuperat territorium till ockupationsmaktens territorium eller till annat, ockuperat eller icke-ockuperat land är förbjudna oavsett deras motiv.”

Sionistjudarna kan inte heller komma undan med urskuldanden såsom, ”det där var ju så länge sedan”. Det finns ingen preskriptionstid för brott mot mänskligheten. Vidare är det icke ett mindre allvarligt brott att aktivt hindra tvångsförflyttade eller fördrivna och dessas barn att återvända hem, om de så önskar.

Dessutom måste man påpeka att ”det där var ju så länge sedan” inte precis är något som man brukar höra från sionisterna på tal om ”Förintelsen”.

I samband med fördrivningen av palestinierna begick de sionistiska judarna många andra brott. De fördrivna fick inte taga några av sina ägodelar med sig. Dessa ägodelar ville judarna nämligen stjäla. Bara ett exempel: Efter fördrivningen av den palestinska staden Ludds 50 000 invånare i juli 1948 skickade israeliska armén 1700 lastbilslaster stulen palestinsk egendom ut ur den på folk tömda staden.

I de flesta fall förövade judarna dessa massfördrivningar i samband med godtyckligt dödande av oskyldiga civila. Också palestinier, som vid fördrivningen trotsade förbudet att medtaga egendom, dödades.

Våldtäkter på palestinska kvinnor och flickor var också vanliga. Ben-Gurion antecknade många sådana fall i sin dagbok. Ett av de ohyggligaste rörde en tolvårig flicka, som togs till fånga den 12 augusti 1949 nära Beit Hanun i norra Gaza och sedan hölls som sexslav av en hel pluton israeliska soldater. De klippte av henne håret och turades sedan om att våldtaga henne i flera dagar, innan de mördade henne.

De sionistiska judarna var fast beslutna att grunda en stat uteslutande för judar på de ursprungliga invånarnas, de arabiska palestiniernas, bekostnad. David Ben-Gurion själv sade,

”Vad den sionistiska propagandan inte kunde uträtta på årtal hade katastrofen uträttat över en natt.”

Denna gärning, som är den mänskliga handling som mest djupgående förvandlat det nutida Palestina, har alltsedan den begicks systematiskt förnekats och erkänns icke ens idag officiellt som ett historiskt faktum och ännu mindre såsom ett brott som måste beivras och så långt som möjligt gottgöras.

Det var inte så som den sionistiska propagandan då hävdade och nu fortsätter att hävda, nämligen att judarnas strävan att upprätta sin stat ”tragiskt men oundvikligt” ledde till att ”delar” av ursprungsbefolkningen fördrevs. Det var tvärtom avsikten från första början att fördriva palestinierna ur deras eget land för att i tomrummet efter dem upprätta en så långt som möjligt etniskt ren judisk stat.

Det finns anledning att kritisera också viss palestinsk uppfattning om judarnas etniska rensning av Palestina, i synnerhet termen *nakba* och dess begrepp av ”olycka” eller ”katastrof”. Det var ju ingen opersonlig ”katastrof”, som drabbade palestinierna, intet av människors beslut och gärningar opåverkat och opåverkbart naturfenomen, som därför inte har några ansvariga förövare. Det var inte liksom ett vulkanutbrott, som visserligen tvingar människorna från deras hem, förintar deras egendom och även de människor som inte hinner sätta sig i säkerhet. Men en vulkan kan man inte ställa inför rätta, lavaströmmar kan man inte bestraffa och avkräva gottgörelse. Det var ingen sådan katastrof. Det var ett brott avsiktligt förövat av kända personer i ansvarig ställning. Det var en av människor vållad orättvisa, som fortfarande i väsentliga avseenden går att gottgöra, nämligen genom att tvinga sionistjudarna att återge palestinierna deras land i dess helhet.

Alla sådana föreställningar, framställningar, beslut och åtgärder rörande Palestina och palestinierna som bortser från faktum att ett helt folk har berövats sitt land måste leda vilse. Dit hör också naturligtvis den s.k. fredsprocessen. Det finns ingen bestående fred utan rättvisa, i synnerhet sådan rättvisa som alltjämt går att tillgodose. Judarna måste fås att inse att de får söka sitt s.k. nationalhem någon annan stans, där de inte trampar ner något annat folk – eller helst överge denna tanke helt och hållet.

Huvudsakligen använda källor: Ilan Pappé, *The Ethnic Cleansing of Palestine* (2007); Issa Nakhleh, *Encyclopedia of the Palestine Problem*, vol I (1991).